

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 20,- en een abonnement per post kost € 30,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees: Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

Hele pagina	- € 550,- per jaar
Halve pagina	- € 275,- per jaar
Kwart pagina	- € 137,50 per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina	- € 110,- voor 1 uitgave	- € 400,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 55,- voor 1 uitgave	- € 200,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 27,50 voor 1 uitgave	- € 100,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 17,50 voor 1 uitgave	- € 55,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.
Facebook: Dorpsraad Nederhemert
Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Ingrid Visser, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

september 2019

Dorpskrant als verbindende factor. Wanneer je in de auto stapt en de weg op rijdt weet je dat je auto je ergens heen brengt. De weg en de auto zijn het middel om ergens te komen. Zij zijn een verbindende factor en hierdoor kunnen ook mensen samenkomen op dezelfde plek. Verschillende mensen met uiteenlopende meningen kunnen toch samen één doel voor ogen hebben. Zeven jaar geleden hadden een aantal mensen het idee om een blad uit te gaan geven alleen voor en door Hemertsen. De dorpskrant van Nederhemert. Een redactie was gevormd, ideeën waren er genoeg. Er waren wat mensen die het leuk vonden om een stukje te schrijven en ook financieel werd het mogelijk gemaakt om een dorpskrant te starten. In die tijd was ik nog maar zijdelings betrokken en vanuit mijn positie kon ik er een beetje objectief naar kijken vond ik zelf. Vanaf de eerste editie was het duidelijk dat de krant er een moest worden voor alle inwoners. Voor alle verenigingen en voor alle verhalen moest een plaats zijn. Hoe uiteenlopend ook. Natuurlijk was het spannend of het zou lukken. Zouden mensen er wel in willen staan, zouden we weerstand ervaren of juist succes... Alles lag nog in het ongewisse. Nu zeven jaar later kunnen we zeggen dat de dorpskrant een welkom tijdschrift is geworden die op haast alle Hemertse tafels ligt en op vele tafels daarbuiten. Er wordt in en buiten het dorp meegedacht en meegeschreven. Verenigingen, kerk, personen, beroepen en hobby's krijgen een plaats. Ineens weet je hoe die import heet waar je nog geen contact mee gehad hebt. Je snapt ook waarom iemand vanwege zijn werk soms langere tijd van huis is. Aan mensen die een verborgen ziekte hebben is aandacht gegeven. En waar is die en die toch gebleven...oh in het buitenland: het stond in de Dorpskrant! Op een vaak integere en tolerante manier is er aandacht voor mede-dorpsbewoners gekomen die elkaar nog niet kennen. Het is ook een verbindende factor geworden voor Noord en Zuid. Hieruit is onder andere de Sail ontstaan waarvan we allemaal konden genieten. De dorpskrant als verbindende factor. Mooi dat er zoiets is. Laten we er zuinig maar vooral betrokken en ijverig mee omgaan!

G.H.F.Kooijman – Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad

Iedereen is weer terug van vakantie en we hebben het ritme van alledag allemaal weer opgepakt. De herfst zit in de lucht en U heeft hierbij weer een prachtige krant om te lezen.

Hieronder geven we een kort verslag van alle zaken waar we mee bezig zijn geweest en tevens een paar vragen. We hopen dat er vanuit het dorp in elk geval reacties op komen, zodat we een beeld krijgen van hoe U tegen de diverse zaken aankijkt.

Stoppen en parkeren bij de school

Bij de nummers 1a en 3 in de Schoolstraat zijn de trottoirbanden geel gemaakt. Dit wil zeggen, dat er niet meer gestopt en geparkeerd mag worden om kinderen naar school te brengen of op te halen. Dit om de overlast te voorkomen voor de aanwonenden. En ook voor de veiligheid van de aankomende en vertrekkende kinderen.

Uiteraard moet u dan ook niet aan de overkant parkeren, anders komt de veiligheid nog in gevaar.

Hofstraat-Schoolstraat-Tuinstraat

Aangezien er voor het jaar 2021 een herinrichting gepland staat voor de Hofstraat lijkt het ons verstandig om een avond te beleggen met de bewoners van deze straten om ideeën en voorstellen te verzamelen, zodat we deze door kunnen geven aan de gemeente. Te denken valt aan de parkeerplaatsen, parkeeroverlast als iedereen thuis is, groen, eenrichtingverkeer en wie weet wat meer.

Er komt een uitnodiging bij elke woning in deze straten in de bus om de avond in het dorpshuis te bezoeken. We hopen, dat U vast na gaat denken over hoe U de inrichting van Uw straat graag zou willen hebben en zien U graag op 31 oktober in het dorpshuis.

SAIL 2019

Ondanks het koude weer en een klein buitje tegen 20 uur kunnen we weer terugzien op een prachtig evenement. Verderop in de dorpskrant vindt U een verslag.

We hopen dat we in 2021 weer een SAIL kunnen organiseren en dan met Nederhemert aan het einde van de route.

Aanvraag extra projectenbudget

We zijn een plan en een begroting aan het opstellen om in te dienen als aanvraag voor het extra budget, wat de gemeente jaarlijks beschikbaar stelt. Afgelopen jaar is mede met dit bedrag de aanleg van de ijsbaan gerealiseerd.

Voor komend jaar (indien we het toegekend krijgen) zouden we het historische bushokje / weegbrughuisje van op willen knappen.

Mochten er echter andere ideeën zijn, dan horen we dat graag.

Jeu de boules baan

Er is een vraag gekomen voor de aanleg van een jeu de boules baan. We hebben al een paar maal gepolst of er animo voor is, maar daar is tot op heden niets uitgekomen.

Nu heeft zich iemand gemeld, die graag zo'n baantje zou hebben in het dorp en die het onderhoud op zich wil nemen.

Voordat we hier verder mee aan de slag gaan zouden we graag willen weten of er mensen zijn die in de jeu de boules club of vereniging willen spelen.

Mocht er voldoende animo voor zijn, dan kunnen we bekijken hoe en waar we dit kunnen realiseren.

Mocht U dit willen gaan spelen, laat dit dan even weten, zodat we helder krijgen of het zin heeft om een baan te realiseren.

U kunt dit mailen naar:

willemien.hobo@gmail.com

Parkeerplaatsen bij het kerkhof

We hebben al een paar maal een gesprek gehad over de eventuele aanleg van parkeerplaatsen bij het kerkhof, maar tot nu toe ontbrak een budget om het te realiseren.

We denken dat het in ieders belang is dat er parkeerplaatsen komen, in elk geval voor invaliden, dicht bij de ingang.

Tot nu toe wordt er bij particulieren tegenover het kerkhof op privéterrein geparkeerd en we

zouden graag hebben dat we dat bij het kerkhof kunnen gaan realiseren.

Nu komt er in de toekomst een kernenbudget om in elke kern een noodzakelijke voorziening van algemeen nut te realiseren.

We zouden dus hiervoor deze parkeerplaatsen in kunnen dienen.

De vraag is of dat U het hiermee eens bent, want het moet wel breed gedragen worden.

Mochten er niet veel mensen voor zijn, dan zouden we graag polsen wat er verder in ons dorp gemist wordt of verbeterd kan worden.

Laat het ons weten!

Zomermarkt

We zijn aan het nadenken over de zomermarkt voor 2020. Een aantal mensen heeft aangegeven het leuk te vinden om dit in Nederhemert Noord te doen.

We gaan bekijken of dat gaat lukken en wanneer dit dan het best georganiseerd kan worden, daarbij rekening houdend met 75 jaar bevrijding, rommelmarkt school en feestweek Oranjevereniging.

75 jaar bevrijding

We zijn benaderd door de gemeente om mee te denken en plannen aan te leveren voor de herdenking van 75 jaar bevrijding.

We hebben een idee geopperd, maar tevens aangegeven, dat wij als dorpsraad daar niet over gaan.

Dit is een taak van de Oranjevereniging.

We zullen met hun contact opnemen om ons plan voor te leggen en te kijken of we kunnen helpen bij het realiseren.

Bestuur dorpsraad

Wim van der Toorn is al eerder teruggetreden als bestuurslid en voorzitter van de dorpsraad, nadat hij was geïnstalleerd als raadslid. Hij was nog wel adviserend aanwezig. Maar ook daar is nu definitief

een punt achter gezet. Wim is dus niet meer betrokken bij de dorpsraad. René van de Werken is voorzitter geworden en Walter Esch is toegetreden tot het bestuur, hij was adviserend aanwezig namens Zuid en dus geen officieel bestuurslid. Nu dus wel. Walter is de vicevoorzitter geworden.

Verder heeft ons bestuurslid Dirk Jan van Brenk aangegeven, dat hij en zijn vrouw Nederhemert gaan verlaten. Volgend jaar gaan ze verhuizen naar Waardenburg, vandaar dat hij tot december in ons bestuur zal blijven en daarna terugtreedt.

We zijn dus op zoek naar zeker 2 nieuwe leden voor onze dorpsraad.

Heeft U interesse en zin om U in te zetten voor onze gemeenschap, dan zouden we het heel erg leuk vinden dat U ons bestuur komt versterken.

U kunt zich aanmelden bij één van onze bestuursleden of per mail bij

willemien.hobo@gmail.com

Aanmelding tot uiterlijk 9 november 2019.

Volgende vergadering

Onze volgende vergadering staat gepland voor maandagavond 11 november 2019 om 19.30 uur in dorpshuis de Gaarde.

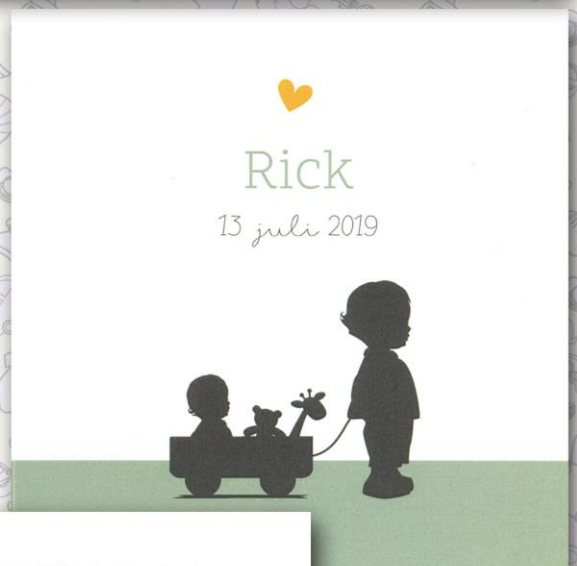
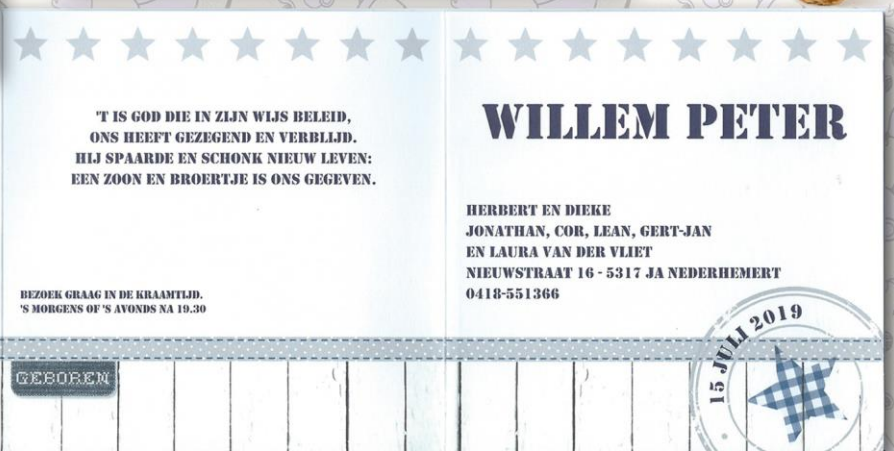
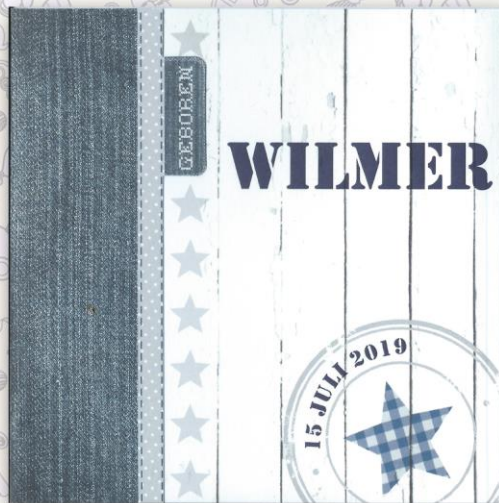
Inloop halftuurtje is van 19.00 tot 19.30 uur.

We wensen U veel leesplezier.

Willemien Hobo

Onze kleinste Hèmertsen

Je bent voor ons een Godsgeschenk
Zo kostbaar en zo klein
We bidden dat, waar jij ook gaat
Zijn Hand op jou zal zijn

Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte
van ons zoontje en broertje

Cornelis
Rick

William en Melissa van Wijk-Bouman
Jelle
Sleutelbloemstraat 25 | 5317 NB Nederhemert | 0418-745308

Welkom in de kraamtijd of op ons kraamfeest!
D.V. 7 september | 15.00 uur tot 18.00 uur | Molenstraat 76, Nederhemert

Onze kleinste Hèmertsen

Wij zijn zo trots en blij, want we hebben er een zoon en broertje bij!

Marcel, Maria en Jens Lagerwerf
Maesdijk 74

Intens gelukkig zijn wij met de
geboorte van een prachtig jongetje

Iza Adam
Vesseur

28 juli 2019

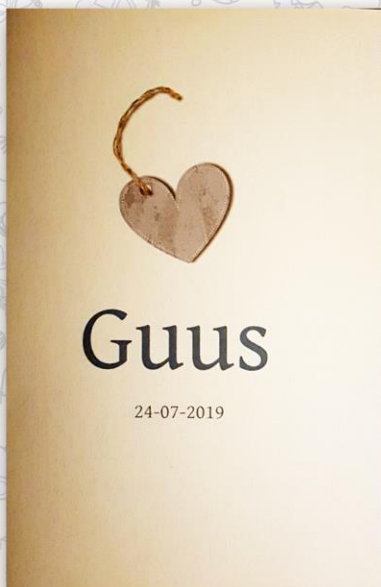
Petra, Robbert en Doris

Kasteellaan 12, 5317KX Nederhemert

Telefoonnummer: 06-13031223

Onze kleinste Hèmertsen

Een nieuw leven, heeft God ons gegeven.
Een wonder zo groot, jij zo klein. Een
kostbaar geschenk waar wij dankbaar
voor zijn.

Gerrit Jacobus
Guus

Tom en Henrieke Philibert
Molenstraat 87b
5317 JE Nederhemert
06-20502011

Onze kleinste Hèmertsen

Ruth

20 augustus 2019

12.53 U 51 CM 3440 GR

Met grote blijdschap en dankbaarheid mochten wij uit Gods scheppende en bewarende hand een dochter en zusje ontvangen

Wij noemen haar

Ruth

20 augustus 2019

Evert & Gerda,
Emma, William, Josephine en Anna van Wijk.

Molenstraat 73
5317 JE Nederhemert
Tel. 0418-551865

welkom
lieve Ruth

1 September 2019

Door God
gegeven
en
in liefde
ontvangen

Hendrine Teuni Feline

Zusje van Kanne, Sara en Lois

Marjol en Ilse Versteeg
Molendwaarsstraat 44
5317 NP Nederhemert
06-27344324 / 06-40463348

Bezoek graag in de kraamdagen
's morgens of 's avonds

Onze kleinste Hèmertsen

Sail Nederhemert

SAIL - 2019

Zaterdag 7 september vond alweer de derde editie van SAIL plaats.

In aanvang zouden de klassieke sleepboten van WSV 't Wrijfhout meedoen, maar bij nader inzien hebben zij er voor gekozen om naar de Havendagen in Rotterdam te gaan.

Desondanks deden 47 boten mee aan SAIL, net iets meer dan 2 jaar geleden!

Zaterdagmiddag werden we overvallen door een paar hevige regenbuien, waarna de hemel opentrok en de wind wegviel...kortom ideale omstandigheden voor SAIL!

Alle schepen kregen de laatste instructies en hun deelnemersnummers uitgereikt en gingen vervolgens op nummervolgorde in formatie liggen, waarna om 20.15 uur ter hoogte van de molen het startschot viel. De Lemsteraak "Martina Maria", met o.a. burgemeester Peter Rehwinkel, Wethouder Gijs van Leeuwen en onze dorpscoördinator Nicole Heerius aan boord, bleef op de startlijn liggen om zo alle schepen aan zich voorbij te laten varen en tegelijkertijd te beoordelen.

Bij het passeren van het veer, waarop het Hèmerts Visserskoor uit volle borst de vloot toezong, liet de burgemeester zich ontvallen dat hij graag een keer met het koor zou willen

meezingen. Korte tijd later stapte hij over op het veer en zong met groot enthousiasme mee!

Intussen waren de schepen al bij Wijk en Aalburg aangekomen, waar "De Ertenpikkers" voor een muzikaal onthaal zorgden. Ter hoogte van het veer bij Aalst had de "Martina Maria" de vloot weer ingehaald en genoten de hoogwaardigheidsbekleders van Fanfare "Prins Hendrik" uit Aalst, die met toestemming van Riveer plaats hadden genomen op het veer.

Er was betrekkelijk weinig maanlicht, waardoor navigeren in het donker best moeilijk was. De onverlichte betonning was daarom tevoren voorzien van kleine lichtopstanden.

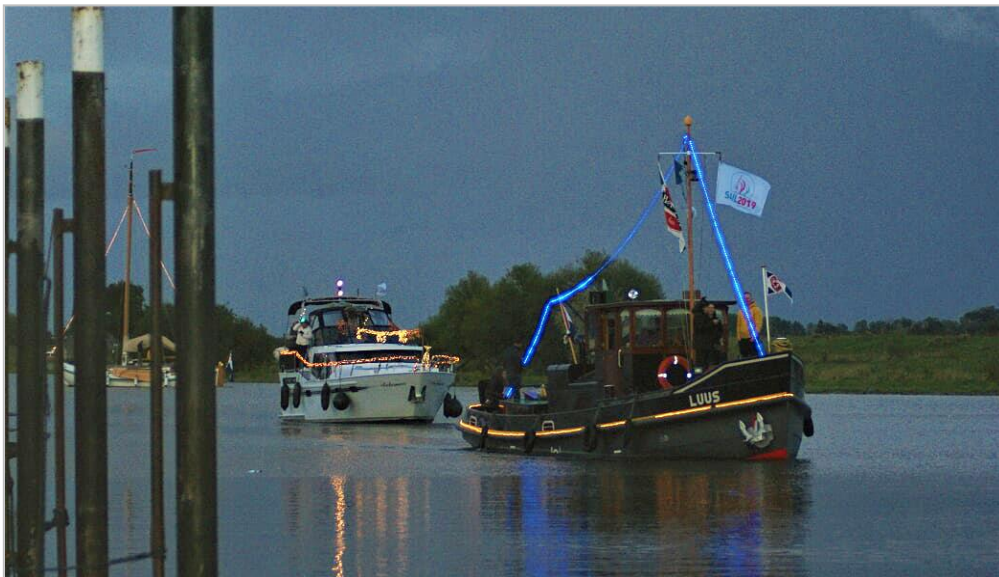
Bij Poederoijen zag het zwart van de toeschouwers, die ondersteund door een Shantykoor van 35 man, de vloot toejuichten.....wat een ontvangst!

Precies volgens schema kwam eenieder op het Esmeer aan en namen de schepen hun positie in ten opzichte van het door de firma van der Ven beschikbaar gestelde vuurwerkpontoon.

Even voor half elf werd een prachtige vuurwerkshow ontstoken...een unieke belevenis om zo iets vanaf je eigen boot te kunnen aanschouwen. Vanaf de kant was het een feeëriek gezicht: zoveel verlichte boten en daarbovenuit het sprankelende vuurwerk!

Tegen elf uur lagen alle schepen keurig afgemeerd in de haven van WSV Het Esmeer en WSV 't Wrijfhout, waar men gratis mocht overnachten! Hierbij speciale dank aan de havenmeester die iedereen in het donker naar een geschikte ligplaats wist te begeleiden.

De prijsuitreiking door burgemeester Peter Rehwinkel vond plaats in de feesttent, waar het een drukte van belang was. Voor de burgemeester was dit één van de laatste, zo niet het laatste publieke optreden, waarvan hij zichtbaar genoot.

De 3 prijswinnaars waren:

- Koos Versteeg (WZV Trident te Wijk) met de "Gerdina"
- Frans en Lia van den Oever (WSV Heusden te Heusden) met de "Neelke".
- Alex Lobregt (WSV 't Wrijfhout te Aalst) met de "Alex".

Op YouTube

(<https://www.youtube.com/watch?v=YdcXMJpQ6Mk>) is een filmpje te zien, die Rudi van de Werken van de start in Nederhemert heeft gemaakt.

Walter Esch

De afterparty, fantastisch verzorgd door Partyservice Versluis, ging nog tot de kleine uurtjes door.

Wij kunnen terugzien op een uitermate geslaagd evenement en kijken al uit naar de volgende editie in 2021, waarbij het te varen traject zodanig zal worden aangepast dat de vloot van verlichte schepen op een later tijdstip (dus in het donker) Nederhemert zal aandoen!

Familiekamp!

Familiekamp 'De Groene Grasvlakte'

Elk jaar heeft familie Van der Vliet 3 dagen een familiekamp. Hoe dat er uit ziet kunt u hieronder lezen.

"Wat bijzonder..!" is een reactie die we als familie vaak horen, als we vertellen over ons familiekamp. Bijzonder?

Al sinds 1990 wordt er elk jaar een familiekamp georganiseerd op 'De Vonk'. Mijn jongste drie tantes zijn hiermee begonnen, na het overlijden van mijn opa en oma. De reden hiervoor was, dat ze graag wilden, dat we als neefjes en nichtjes toch een band met elkaar zouden krijgen en ook omdat ze anders de hele zomer logeetjes over de vloer hadden.

Ik denk zeker dat de eerste reden geslaagd is! Inmiddels kijken niet alleen wij, maar ook onze kinderen uit naar de tijd, dat we bij onze gastvrije oom op De Vonk kunnen gaan kamperen. De Vonk krijgt dan overigens ook de naam: 'Camping De Groene Grasvlakte'. Het daarbij behorende campinglied, wordt inmiddels niet meer gezongen.

Wat dat betreft zijn er toch wel wat meer activiteiten afgeschaft in de afgelopen jaren. Bijvoorbeeld de ochtendgym, waarvoor wij al sputterend uit onze slaapzakken werden geplukt. Nee, uitslapen was er écht niet bij. En als politie voor de tent gaan zitten om de jongste kinderen in slaap te krijgen? Ook dat is verleden tijd. De reden? Falende resultaten. En waar in 1990 de ouders nog thuis moesten blijven, zijn ze nu meer dan welkom! En ja, corvee. Gewapend met wc-borstel en doekjes moest er na het ontbijt worden gepoetst. Ook dat is nu behoorlijk versoepeld. Misschien omdat de volwassenen wat beter en sneller zijn in bepaalde taken? Er zijn vast kinderen te vinden, die staan te springen om de afwas te doen, op te ruimen, te stofzuigen en de wc's schoon te maken. Maar... ik ben ze geloof ik nog niet tegengekomen.

Omdat het aantal familieleden inmiddels flink is uitgebreid, moet er vooraf ook heel wat georganiseerd worden. Ook dit jaar hebben een lieve tante en nicht met veel organisatietalent deze taak op zich genomen. Rond januari kwam dan ook al de eerste mail binnen om de beschikbare datums op elkaar af te stemmen. Daarna volgden verschillende mails over o.a. het gekozen thema en de nodige informatie hierover.

Hoewel het kamp eigenlijk een zoete inval is, kwam er uiteindelijk nog een aanmeldingsformulier. Wie blijven er slapen en nemen een tent mee? Wie doet er mee aan welke activiteiten en wie is wanneer aanwezig? Wie eet er wanneer mee? Ook niet helemaal onbelangrijk, omdat er met het avondeten meestal wel wat extra personen zijn, die overdag nog geen vakantie hebben.

Dat laatste is al een organisatie op zich, waar twee tantes zich over ontfermen: inkopen doen voor zoveel personen, met daarbij rekening te houden met mensen die extra binnen kunnen vallen. Kinderen die niet alles lusten, met verschillende diëten en dan moet het ook nog met het thema te maken hebben. Ik denk dat het niet altijd meevalt, want tijdens kamp hebben ze aan al die bereidingen zelf ook nog eens een dagtaak. De regie ligt dan ook in handen van deze twee chef-koks. Als we goed ons best doen, mogen we assisteren als souschef. En natuurlijk zijn ze ook erg blij met de afwashulpen, omdat de vaat nooit klaar is....

Als de dag van kamp aangebroken is, stapt ons gezin over de heg en reist de rest van de familie vanuit Friesland, Groningen, Duitsland, België en alle plaatsen die daartussen zitten af naar Nederhemert. Na wat oefenen met alle namen, uitleg over het programma enz. kunnen de tenten opgezet gaan worden. Binnen een korte tijd staan het weitte achter de tuin vol met tenten en zijn alle bedden in huis voorzien van een gast. Dat het er dan uit ziet als een echte camping blijkt wel, omdat er weleens mensen langs kwamen om te vragen of er nog staanplaatsen vrij waren.

Familiekamp "De groene grasvlakte"

Lunch in de schaduw

Plezier in het zwembad

knutseltijd

Afsluitende bbq

De koeien komen ook graag even kijken

Als de kinderen naar bed zijn

Wakker worden van de kou, hoort natuurlijk ook bij kamperen. Slaapzakken en dekens worden daarom overal vandaan gesleept. En wat denk je van kinderen die wakker schrikken van vreemde geluiden, wat dan grazende koeien blijken te zijn, een aantal meter van de tent vandaan?

Of midden in de nacht op de grond wakker worden en de conclusie te trekken dat je luchtbed toch niet meer zo goed is als je thuis had gedacht?

Er zijn sinds 1990 al heel wat thema's en met de daarbij horende activiteiten langsgelopen. Dichtbij en verder weg: kookworkshops, een bezoek brengen aan galerie De Watervogel, spellen op Nederhemert-Zuid, droppings o.a. een keer in de Loonse en Drunense duinen. Het resultaat was flink verdwalen in het donker, een enorme regenbui en uiteindelijk thuis opwarmen met warme chocolademelk en tomatensoep. Maar ook 's morgens beschuit met aardbeien eten bij De Neswaarden, naar het bezoekerscentrum van de nieuwe brug in Zaltbommel en naar het Afrika-museum bij het thema Afrika. Of naar de Floriade bij het thema bloemen en planten, naar Space Expo in Noordwijk, naar zee en ook maar het laboratorium van het UMC in Utrecht, waar een nicht werkt. Teveel om op te noemen. En o ja, ook pruiken maken bij Go van Haften, bij het thema Lodewijk en de pruikentijd, is een leuke herinnering. Ik denk dat menig aangetrouwd familielid zich afgevraagd heeft of het wel goed zou komen met ons.

Tussendoor is er natuurlijk ook tijd om spelletjes te doen, te lezen of gewoon niets te doen. Ook is er de laatste jaren een zwembad aanwezig, waar als het weer het enigszins toelaat, veel gebruik van wordt gemaakt. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en zelfs weleens 's nachts wordt er in gespeeld of worden er baantjes getrokken. Dit jaar met de tropische temperaturen, vooral ook om gewoon af te koelen. Het thema van dit jaar, Italië, was dan ook wel erg toepasselijk.

's Avonds ja, als de rust is weergekeerd, de kinderen zijn uitgespeeld, is het tijd voor de volwassenen om iets te doen. Als de kinderen in de tenten liggen, waar ze overigens ook weer met dezelfde vaart uitkomen om te

plassen, iets te halen of iets anders creatiefs te bedenken om de tent uit te komen.

't Is fijn om bij te praten, spelletjes te doen & gezellig samen te zijn tot in de late uurtjes. Dit bij het kampvuur (als het wat kouder is) of tijdens eten, zoals dit jaar aan lange tafels in de tuin. Samen lachen, maar ook moeilijke momenten delen. Avonden met een gouden randje!

Als afsluiting van het familiekamp is er altijd een BBQ, waarbij we meestal bijna compleet zijn. Vaak studeren de kinderen dan wat in voor een dankbaar publiek, want familie is toch meestal wel enthousiast...Tijdens de BBQ hebben we zelfs een keer een bruiloft gevierd! Eén van de tantes was een paar dagen voor de BBQ getrouwd; een mooie verrassing!

Als de dag erna alles weer is uitgezocht, opgeruimd en schoongemaakt, verzuchten we dat het kamp weer is omgevlogen!

Na een appje op de familieapp geplaatst te hebben, met de vraag wat het eerste is wat bij je opkomt, als je aan kamp denkt, kwamen onder andere de volgende reacties:

Familie, gezelligheid, quality-time, onze kinderen dezelfde mooie herinneringen meegeven als die wij van kamp hebben, mensen herinneren die er niet meer zijn, plezier, traditie, weinig slaap, neefjes en nichtjes beter leren kennen en het woord...bijzonder.

Bijzonder? Voor ons als familie heel bijzonder en waardevol.

Corianne van der Zalm

Afscheid van onze burgemeester

Burgemeester Peter Rehwinkel is vertrokken.

Als u dit leest is waarnemend burgemeester Peter Rehwinkel vertrokken en heeft burgemeester Pieter van Maaren uit Urk zijn functie overgenomen.

De redactie van de dorpskrant sprak eind juni met burgemeester P. Rehwinkel over zijn naderend afscheid. Redactieleden Dirk Brugmans en Willemien Hobo gingen op bezoek bij de burgemeester en werden hartelijk welkom geheten zoals altijd, want Peter is heel open en vriendelijk naar de mensen toe. We zijn ontvangen in de burgemeesterskamer, welke al geheel was ingericht, maar waar hij een persoonlijke touche aan heeft gegeven door aan de muur tegenover zijn bureau kunstwerken op te hangen van Zaltbommelse kunstenaars. Voor zijn laatste verjaardag heeft hij van zijn partner een schilderij van een van deze kunstenaars cadeau gekregen als herinnering aan zijn tijd in Zaltbommel. Een ander bijzonder object dat we zagen was een rode telefoon. Dit is een noodtelefoon die alleen te gebruiken is door de burgemeester bij ernstige calamiteiten. Hij heeft met hart en ziel in onze gemeente gewerkt en gaat dit alles heel erg missen, zowel van de stad als van de dorpen. Ongeveer 2,5 jaar geleden is hij in de gemeente Zaltbommel begonnen als waarnemend burgemeester.

Hoe kwam hij in Zaltbommel terecht:

- Als voorzitter van de vereniging van Nederlandse Vestingsteden is hij voor het eerst in Zaltbommel geweest
- Ca. 4 á 5 jaar geleden hebben ze met de familie gekampeerd op de camping in Nederhemert-Zuid, waar ze erg van genoten hebben.
- Ook is de burgemeester voorzitter van de raad van toezicht van de stichting de Groene Koepel, een organisatie, die zich inzet voor een duurzame ontwikkeling van groene verblijfsrecreatie.

Hij was op gesprek bij de commissaris van de koning gevraagd voor het burgemeesterschap in een andere gemeente. Hoorde toen van de vacature in Zaltbommel en heeft gevraagd of hij daar niet naar toe kon en dat is gelukt!

Hij had de benodigde bestuurlijke ervaring. Aangezien hij zijn politieke loopbaan is begonnen in de landelijke politiek. Hij was in de tweede en eerste kamer woordvoerder voor staatsrechtelijke vraagstukken en daarna burgemeester in Naarden en later Groningen.

Hij is een echt gevoelsmens. De mensen in de Bommelerwaard sloten hem dan ook al heel snel in de armen, dat gevoel was dus wederzijds. Hij was niet alleen zichtbaar in de stad, maar zeker ook in de dorpen. In ons dorp is hij diverse malen geweest, wat de bewoners zeer op prijs stelden.

Zijn eerste officiële optreden was de opening van de zomermarkt bij het kasteel op Nederhemert-Zuid in 2017. De poort moest met een grote sleutel geopend worden en met behulp van een aantal kinderen is hem dit gelukt. Ook was hij met zijn partner aan boord bij de SAIL van 2017 en heeft hij aan het eind de prijzen uitgereikt. Verder probeerde hij een extra accent bij de dorpen te leggen, om zo contact te hebben met alle mensen uit de gemeente.

AFSCHEID

BURGEMEESTER

REHWINKEL

ZALTBOMMEL

Hij bezocht o.a. in Nederhemert:

- Een kerkdienst op dankdag en aansluitend koffie en een onderhoudend gesprek met de dominee en kerkenraad;
- Een ander aangrijpend verhaal dat hij meedraagt in zijn hart is de ziekte en het overlijden van raadslid Teunis van Ooijen;
- Tijdens de ziekte van Teunis heeft hij hem thuis bezocht en hij heeft zich zeer betrokken gevoeld, dit laat hem nog steeds niet onberoerd;
- Zo was hij betrokken bij de droevige dingen die speelden in ons dorp, maar ook bij de blijde dingen zoals 50- en 60-jarige huwelijken, waar hij de bruidsparen bezocht;
- De geboorte van de 28.000e inwoner van de gemeente, die ook in Nederhemert woont;
- Was aanwezig bij de opening van slagerij Oomen;
- Bij het Nationaal Schoolontbijt op de basisschool;
- Schaatsen op de nieuwe ijsbaan in Nederhemert;
- Ging begin juli op bezoek Jan en Cor Groeneveld om alvast afscheid te nemen;
- De laatste taak, die hij op zich neemt zal weer de SAIL zijn en zo is de cirkel rond.

Het blijkt wel, dat hij niet alleen een burgemeester van de stad zelf was maar van de hele gemeente. Hij wilde burgemeester zijn van stad en dorpen, wat dus zeker gelukt is. Hij kent ook bijna alle mensen als hij ze tegenkomt, wat een hele knappe prestatie is in een gemeente met ruim 28.000 inwoners. Aangezien de procedure weer werd opgestart om een burgemeester te benoemen heeft hij de keuze moeten maken om of nog 6 jaar door te gaan of toch nu al stoppen. De keuze is geworden om te stoppen, maar hij maakt zijn werk tot het laatst toe netjes af.

Het waarnemend burgemeester zijn, biedt hem de kans om de verscheidenheid van Nederland te leren kennen. Hij reist elke dag heen en weer, vaak met de auto soms met de trein. Indien nodig 7 dagen in de week, hij vindt de lange dagen en het reizen niet erg. Zijn partner Michel is zeer betrokken en komt ook regelmatig mee. Mening over het gekozen burgemeesterschap is, dat hij veel risico's ziet,

maar zeker ook voordelen. De problemen in de grote steden zijn heel anders dan die op het platteland, alhoewel ze daar ook beginnen te ontstaan. De verleidingen waar de jeugd aan bloot staat, komen tegenwoordig hier ook voor. De stadsproblematiek van de grote steden begint ook te komen in Zaltbommel.

Op onze vraag hoe hij denkt over wethouders van buitenaf, staat hij niet negatief. Het is zaak, dat de wethouders (net als de burgemeester) dan het gebied goed leren kennen. Het voordeel is dan, dat je een frisse blik naar binnen haalt. Wij hebben in Zaltbommel een overwegend Christelijke gemeenteraad, maar dit is vanaf het begin niet moeilijk geweest, omdat Peter zich helemaal gegeven heeft. Het belangrijkste en mooiste compliment ervaart hij, als mensen hem 'onze burgemeester' noemen, een mooier compliment bestaat niet. Het afscheid zal zijn op 17 september 2019.

Zijn partner Michel heeft heel erg zijn best gedaan om betrokkenheid te tonen en heeft zich ook altijd zeer welkom gevoeld in onze gemeente. Als je zelf je best doet, dan weet je de verschillen te minimaliseren en of op te heffen, aldus de burgemeester.

Wij hebben ook een telefonisch gesprek gehad met Michel Zeegelaar de partner van de burgemeester. Michel heeft Peter leren kennen in het uitgaansleven en er was gelijk een klik vertelde hij. "Wij zijn al 23 jaar bij elkaar en 11 jaar geleden zijn wij getrouwd", antwoordt Michel. Op de vraag wat Michel het meest aanspreekt aangaande Peter zegt hij: "Zijn openheid en charme en open blik en het is een gevoelige man."

Bij beslissingen neemt Peter het voortouw. "Hij is een emotioneel mens maar kan ook af en toe heel boos worden hoor", zegt Michel.

Verder zegt Michel: "Ik ben trots op hem, want de plek die hij heeft is een kwetsbare positie en mensen vormen dan al gauw een oordeel en de media zit daar boven op om ook een oordeel te vellen als ze de kans krijgen. Af en toe is dat niet fijn en dan krijg je een dubbel gevoel maar ik blijf trots op hem hoor. Via zijn werk ontmoet ik ook belangrijke mensen. En ik heb de bevolking van de gemeente Zaltbommel leren kennen als open en aardige mensen en dat is fijn. Soms zien Peter en ik

elkaar dagen niet maar het weekend is meestal van ons.”

“Ik ben in de gemeente Zaltbommel ook altijd welkom geheten door de bevolking”, vertelt hij, “en ze keken echt niet tegen mij en Peter aan, ondanks dat wij een andere geaardheid hebben.”

Michel moet ook veel reizen vertelde hij. Hij is werkzaam voor tv-programma ‘Spoorloos’ en ‘Binnenste Buiten’ en heeft eenmalig mee gewerkt aan het programma ‘Achter de Dijken’. Ondanks alle drukte in de stad Amsterdam is Michel het liefst in de stad woonachtig. Zo vertelt hij: “De stad trekt mij meer dan het platteland, ondanks de rust op het platteland, maar een stad (dat geldt ook voor de stad Zaltbommel) heeft voordelen met restaurants en oude panden. En wij kunnen ook heerlijk boven bij ons huis op het terras zitten, tot in de kleine uurtjes in de zomer.”

Op de opmerking van ons dat Peter eigenlijk veel te jong is om te stoppen antwoordt Michel dan ook dat Peter zeker in het openbaar bestuur zal blijven. Dat is zijn passie. Michel denkt dat Peter weer ergens waarnemend of burgemeester gaat worden. “De Bommelerwaard is een hele mooie streek hoor”, vertelt Michel: “ik kan genieten als ik hier ben en het is toch een voorrecht om in deze streek te zijn en dan denk ik alleen nog maar aan Loevestein wat een prachtig gebied daaromheen. Wij komen zeker af en toe terug om even in deze mooie streek te zijn en daarom nemen wij geen afscheid want het zal altijd een herinnering blijven dat Peter hier 2,5 jaar waarnemend burgemeester was en dat ik daar ook bij mocht zijn.”

Dirk Brugmans
Willemien Hobo

Hémertse beroepen

Hans van den Berg

Hoi hoi, wat goed dat je wat tijd voor jezelf hebt genomen om de dorpskrant te bekijken. Je bent aangekomen bij een verhaal over een niet alledaags beroep van een Hémertse inwoner. Er is gevraagd of ik wat meer over mezelf in combinatie met mijn werk wilde

vertellen. Hier stemde ik mee in, maar op het moment van het schrijven werd het me duidelijk dat ik geen ster ben in schrijven over mezelf. Goed, eerst zal ik mezelf even voorstellen voor de personen die geen idee hebben wie Hans van den Berg is. Daarna kun je wat meer lezen over de weg naar mijn huidige beroep, wat er zo interessant aan is en hoe een gemiddelde werkdag verloopt.

Ik ben Hans van den Berg, 24 jaar en woonachtig in Hémert. Voor de gemiddelde Hémertse zal “die ene van de fietsenmaker, witte wel” voldoende zijn. Sport en avontuur vind ik geweldig. Van kleins af aan heb ik het leuk gevonden om een partijtje te voetballen of actief bezig te zijn. Of dat ik op het moment zo sportief bezig ben laat ik in het midden, maar avontuur is en blijft kenmerkend. Op reis, nieuwe omgevingen ontdekken en uitdagingen tegemoet gaan vind ik te gek. Dit kan ik op het moment combineren met mijn werk als assistent uitvoerder bij Boskalis.

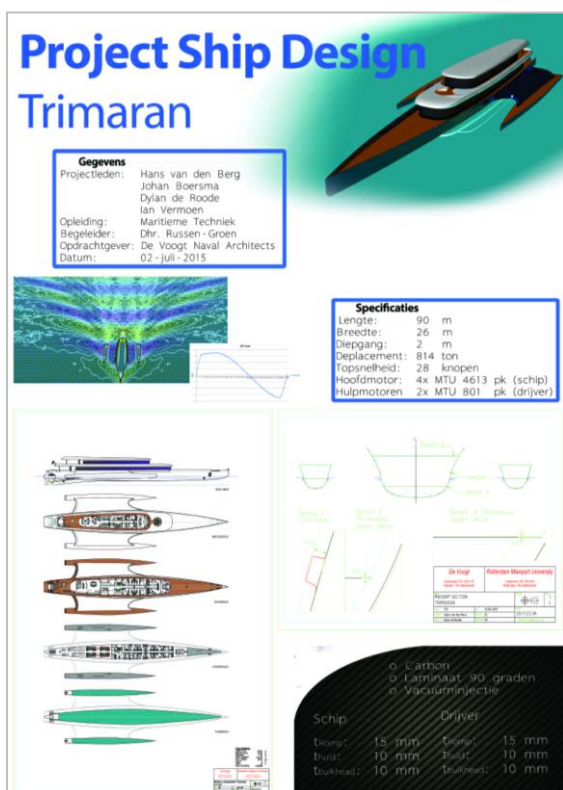
Het is nu al 7 jaar geleden dat ik een keuze moest maken die iedereen in zijn leven tegenkomt: wat voor werk wil je uitvoeren? Persoonlijk had ik geen idee wat het moest zijn. Vrachtwagenchauffeur, bij de luchtmacht of zeeman? De havo op Gomarus had ik bijna

afgerond, maar wat nu? Na eindeloze beroepskeuzetesten, informatiedagen en bijkomende druk van een docent heb ik gekozen voor de opleiding Scheepsbouwkunde in Rotterdam.

Op de introductiedag besepte ik al wel dat dit toch net wat anders was dan het Gomarus. In plaats van net voldoende actief zijn om over te gaan met behulp van stimulerende docenten en mensen om me heen, mocht ik het nu allemaal zelf uitzoeken. Het treinverkeer was me niet gunstig gezind, en hoe kon ik nu weten dat metrolijn 8 in twee richtingen rijdt waardoor je nooit het juiste station tegenkomt? Normaal werd me zoiets wel verteld, maar nu moest ik het zelf uitzoeken. Ik had de keuze voor deze opleiding gemaakt en vond het uiteindelijk reuze interessant om mezelf te verdiepen in de scheepsbouw.

In het eerste jaar werd er vooral wat algemene kennis bijgebracht. Deze vakken veranderden in de daaropvolgende jaren wat specifieker naar het ontwerpen, construeren, calculeren, managen, financieren en het onderhouden van desbetreffende scheepstypes. Gedurende het tweede jaar heb ik een stage gelopen op de werkvloer bij Heesen Yachts in Oss. ‘Lekker dichtbij, plus werken met grote luxe jachten’, dacht ik. Prima voor een stage plaats en een eerste indruk. Na de werkvloerstage mocht ik gedurende het derde jaar een kantoorstage gaan volgen. Lastig, want ik had totaal nog geen idee wat ik wilde. ‘Neptunes in Aalst, daar kan ik zelfs op de fiets naartoe,’ bedacht ik me. Goed bedacht, de uitvoering was iets minder. Het gebruikelijke kantoor van Neptunus bevindt zich namelijk in Hardinxveld.

Hier heb ik gedurende 10 weken veel geleerd, 5 weken op de reparatiewerf en 5 weken op het kantoor. Nu waren er al bijna 3 jaar voorbij en zo enthousiast werd ik nog niet van het kantoorleven. Tijdens het vierde jaar heb ik gekozen voor de Minor Offshore in Den Bosch. Dit scheelde me per dag weer 2 uur treinreizen in vergelijking met Rotterdam. De Minor vond

ik super interessant, een half jaar lang werden er colleges gegeven door diverse bedrijven uit de offshore wereld. Waarbij je moet denken aan het bergen van schepen, het plaatsen van windmolens, de olie- en gaswereld, baggertechniek, maar ook diverse werkzaamheden op grote waterdieptes. Het werd me hier duidelijk dat ik interesse had én heb in de offshore uitvoering. Het bergen van schepen trok op dat moment de meeste aandacht. Hierin ben ik op zoek gegaan naar een afstudeeropdracht. Dit bleek op een termijn van enkele weken niet zo gemakkelijk waardoor ik ervoor heb gekozen om een half jaar te pauzeren.

Tijdens mijn studie heb ik altijd wat bijgeklust in de fietsenzaak van mijn vader voor wat afwisseling en om financieel boven water te blijven. In het half jaar dat ik vrij was heb ik veel gesleuteld in de zaak en heb ik ervoor gekozen om naar Malta te gaan voor het opkrikken van mijn vaardigheden in de Engelse taal. Om te beginnen had ik 2 weken les geboekt en verder keek ik wel wat ik uit ging voeren. Ik zag het helemaal zitten, hop het vliegtuig in en voor een tijdje aan mijn persoonlijke ontwikkeling werken. Eenmaal aangekomen op Malta maakte ik aanstalten om netjes in te stappen aan de bijrijderkant.

Klein foutje! Op Malta hebben ze namelijk de Engelse tradities overgenomen, dus rijden ze daar aan de (voor ons) verkeerde kant van de weg. Wat betekent dat ik achter het stuur wilde gaan zitten. Klein foutje, kan gebeuren.

Na een week Engelse les en wat inburgerings tips van de mevrouw waar ik in de kost zat, ben ik op zoek gegaan naar een kamertje en werk. Precies op tijd vond ik een klein kamertje bij een Amerikaanse man met een Italiaanse partner. Het werd al snel duidelijk dat mijn kookkunsten zwaar onder de maat waren, waardoor ik voor een kleine vergoeding mee kon eten. Ondertussen was het sollicitatieproces in volle gang en mocht ik mezelf op de proef stellen als ober. Netjes in een zwarte broek met witte blouse balanceerde ik daar met van alles en nog wat op dat dienblad door de tent. Het was duidelijk dat dit me niet erg soepel afging. Gelukkig hadden de gasten hier wel sympathie voor. Een hoogtepunt was een vrouwelijke gast die even liet zien hoe het wél moest. Ik had eindelijk alles op tafel staan waarop ze abrupt mijn dienblad weer terug vol zette en even vier keer zo snel als ik alles weer serveerde. Na een tijdje was ik al wat bijgekleurd en heb ik nog een verwarde poging gedaan om boottochten te verkopen op de boulevard. Het bleek een leuke ervaring maar zeker niet voor lange termijn. Vanuit Malta solliciteerde ik voor een afstudeeropdracht bij Ardent in IJmuiden en besloot ik om nog een week vakantie te vieren voordat ik terug naar Nederland ging. Het doel had ik behaald: ik had veel mensen

leren kennen, mijn Engels was omhooggehaald en ik had een onvergetelijke tijd gehad.

Iedere dag op en neer naar IJmuiden was me iets te ver. Ik huurde daarom een kamertje waardoor ik met een kwartiertje fietsen op mijn afstudeeradres stond. Ardent was gespecialiseerd in het bergen van schepen en had de focus leggen op het verwijderen van constructies op zee. Na een half jaar afstuderen (wat vrij synoniem stond voor hoofdpijn, moeilijke vragen, paniek fases, vastlopende programma's, feedback en voor het gevoel weinig vrije tijd te hebben) was ik er dan toch in geslaagd om mijn studie af te ronden. Vlak voordat het zover was, werd me gevraagd of ik al wist waar ik wilde werken. Mijn focus was echter volledig bij mijn scriptie gericht geweest en ik had er niet bij stil gestaan om ergens te solliciteren. De desbetreffende persoon raadde mij aan om eens een bakje koffie te drinken bij ALE in Breda. Dus zo gezegd zo gedaan. Het ging wat slecht in de scheepsbergings en ALE was gerelateerd aan deze markt, dus waarom niet?

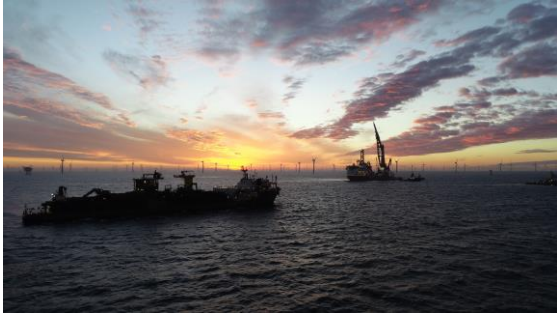
Een jaar heb ik bij ALE gewerkt. Daar staat het horizontaal en verticaal verplaatsen van zware ladingen centraal. Het eerste halfjaar heb ik in Brugge gezeten voor het laden en lossen van zware lading schepen. Daarna ben ik in Breda op kantoor gekomen voor de voorbereiding van een project in Zweden en Denemarken, die ik ook zelf heb mogen uitvoeren. Erg interessant en super leerzaam maar ik miste de affiniteit met schepen. Hierdoor heb ik wat oud-studiegenoten gesproken en ben ik in contact gekomen met Boskalis.

Bij Boskalis ben ik gestart op de afdeling die verantwoordelijk is voor het plaatsen van stenen op de zeebodem, die dienst doen als

stabilisatie of als bescherming van leidingen, kabels, platformen, windmolens etc. Het eerste half jaar heb ik op kantoor gezeten om voorbereidingen voor de projecten te realiseren. Hierna heb ik de optie gekregen om daadwerkelijk op één van de schepen aan het werk te gaan als assistent uitvoerder. In deze functie bevind ik me bijna 1 jaar later nog steeds en dit bevalt me goed. Met behulp van pijpsecties, kranen, lopende banden en deskundig personeel is het mogelijk om de stenen accuraat op grote waterdieptes te installeren. De stenen worden geladen bij steengroeves die in diverse landen te vinden zijn en worden daarna geïnstalleerd naar wens van de klant. Mijn functie is gerelateerd aan het project, waardoor ik me vooral bezighoud met de administratie, tijden, planning en het monitoren van de uitvoering.

Het leven aan boord van de 'Seahorse' is te vergelijken met een grote vriendengroep. Iedereen kan met elkaar opschieten, maar dat wordt ook van je verlangd. Uiteraard kun je met de een beter overweg dan met de ander, maar uiteindelijk voer je het werk uit met al je collega's. Over het algemeen is er een rotatieperiode van 4 weken, wat betekent dat je 4 weken, 12 uur per dag je werk uitvoert. Na deze 4 weken komt een directe collega jou aflossen. Dit houdt in dat hij exact hetzelfde werk uitvoert in de periode dat jij 4 weken vrij af hebt. Aan boord zijn de diensten ingedeeld van 00:00 – 12:00 uur, 12:00 -00:00 uur en van 06:00 – 18:00 uur. De laatste dienst wordt gelopen door de kapitein, hoofdvoerder, hoofdmachinist en deck-leidinggevers. Deze personen hebben de verantwoordelijkheid voor de desbetreffende afdeling en zijn daarom ook het grootste

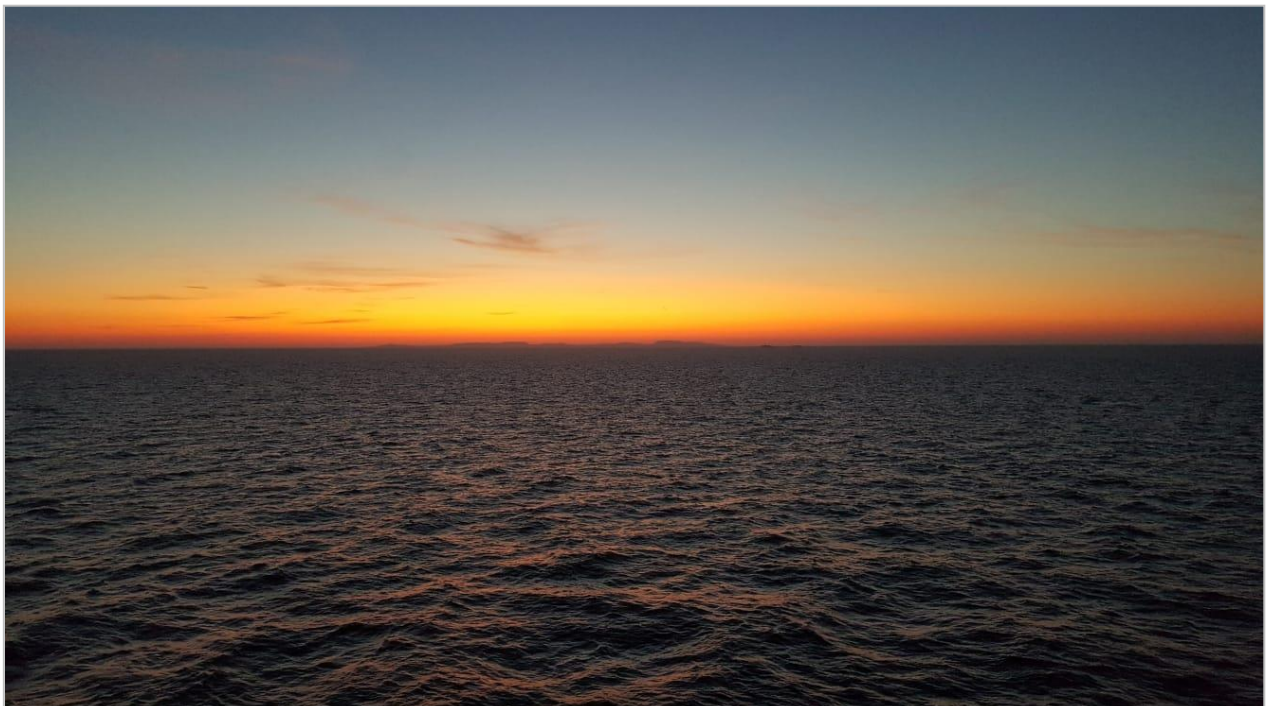

gedeelte van de dag te bereiken. Iedere dag worden er om 03:00 uur, 07:00 uur, 12:30 uur, 17:30 uur en 22:00 uur maaltijden klaargemaakt om iedereen te voorzien. Daarnaast zijn er verschillende recreatieruimtes aan boord: er is een ruimte met sport toestellen, een ruimte om een film te kijken of spelletjes te spelen, een rustgedeelte om wat te lezen, een tafeltennistafel en een bar wat tegelijkertijd rookgedeelte is. Alcohol wordt echter niet getolereerd aan boord. Het biertje wat je kunt krijgen is dus een 'nep'-biertje met 0% alcohol. Over het algemeen zijn we met de Seahorse aan het werk in de Oostzee en de Noordzee. Hier staan simpelweg de meeste windmolens, platformen of de desbetreffende olie-/gasvelden waar stenen geplaatst moeten worden. Vaak wordt er geladen vanuit Noorwegen, omdat daar een groot aanbod is aan geschikte stenen.

Dit werk geeft mij voldoende uitdaging en avontuur. Tijdens het laden is het mogelijk om de wal eens op te gaan om iets van de verschillende landen te bekijken. Ook vind je op zee mooie natuuraferelen die je op land niet snel tegenkomt. Een nadeel is dat slapen en douchen met slecht weer wat onhandig is, maar dit gebeurt zelden. Op zulke momenten komen de bureaulades door de slaapkamer en staat de badkamer blank na een verwoede douchepoging. In de 4 weken die ik vrij af ben ga ik een enkele keer naar kantoor of volg ik eens een cursus. Over het algemeen heb ik deze 4 weken volledig vrij af en dat geeft me de vrijheid om te reizen of net te doen wat ik wil.

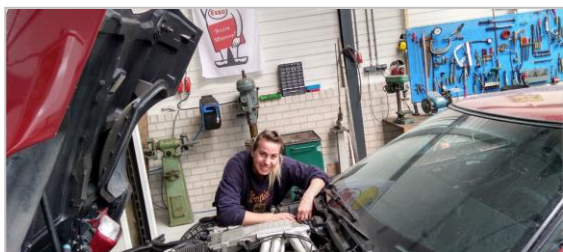
Het werkleven is op het moment prima te combineren met het privéleven, maar dat zo blijft moet zich op langere termijn uitwijzen. Ik heb geen partner of overige bindingen waardoor ik me gelimiteerd voel. Ik heb geen idee hoe mijn situatie er over 5 jaar uit ziet, maar zelf verwacht ik mijn huidige functie niet eindeloos uit te blijven voeren. Boskalis heeft mijns inziens genoeg mogelijkheden en opties, in zowel buiten- als binnenland, voor een eventueel volgende passende uitdaging.

Hans van den Berg

Een nieuwe onderneming

Classic Paradise

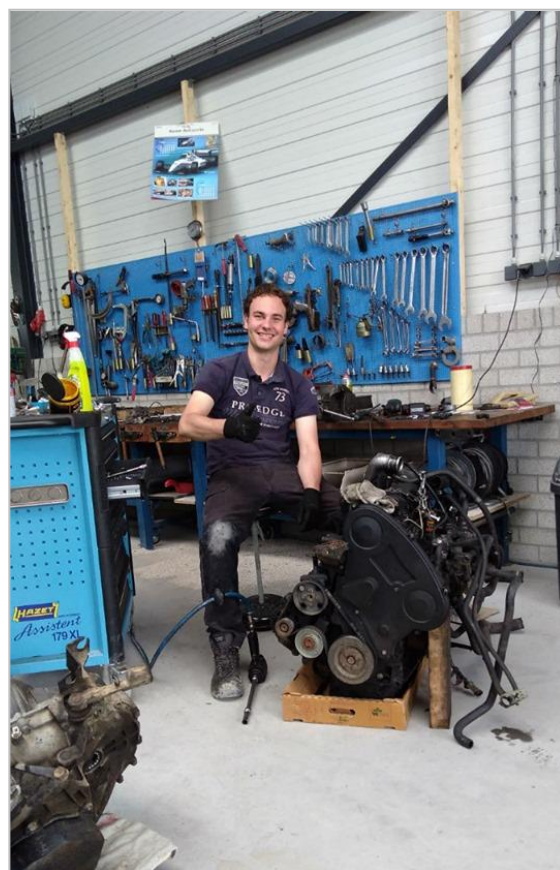

Het is weer een zomerse dag als we een bezoek brengen aan een nieuwe onderneming aan de Ambachtshof. Vanaf eind vorig jaar zit daar Classic Paradise gevestigd in een dubbele unit waar eerst van Horssen Zeilmakerij in huisde. Het is rond het middaguur inmiddels al 32 graden in de hal, aldus Leontien van Brummelen, één van de eigenaren. Job Vreugdenhil is de mede-eigenaar en die staat buiten nog even een praatje te maken met een goede klant die een oud werkplaatshandboek komt brengen van een Opel Commodore. Want van youngtimers en oldtimers is het vrij lastig om nog zulke handboeken te vinden en dat is nou net hun specialisme. Youngtimers zijn trouwens auto's tot 15 jaar "jong".

Leontien, al 11 jaar woonachtig in Zuilichem en van herkomst Hilversumse, had tot vorig jaar samen met een vennoot een garage in Raamsdonkveer die gespecialiseerd was in klassieke Citroëns. Reeds op jonge leeftijd raakte ze besmet met de klassiekerhobby, maar in 2007 begon ze pas echt met sleutelen, waarbij haar voormalige vennoot haar leermeester werd. Door veel te doen en haar passie voor oudere auto's heeft ze alles geleerd, want haar opleiding tot opticien had niet veel met auto's te maken. Job had al een klassieke auto toen hij 13 was en heeft daarna een officiële opleiding als technisch specialist gevolgd in Den Bosch.

Daarna liep hij een paar jaar stage bij een universeel autobedrijf, zodat hij aan vrijwel alle types auto al wel een keer gesleuteld heeft.

Uiteindelijk besloot Leontien het bedrijf in Raamsdonkveer na 10 jaar te verlaten wegens verschil van zakelijk inzicht. Job en

Leontien hebben daarop de handen ineengeslagen, omdat ze graag veel breder wilden werken dan uitsluitend aan Citroëns. Na een zoektocht en een aantal bezichtigingen bleek Nederhemert de beste locatie en was op 1 januari de officiële opening.

Als we in de hal rondkijken, zien we diverse automerken staan zoals Alfa Romeo, Maserati, Citroën en Lincoln. Nou ben ik geen absolute kenner, maar ik weet wel dat ze uit Italië, Frankrijk en Amerika komen. En daar ligt ook één van de sterke punten, ze zijn niet toegespitst op één of enkele merken. Maar tevens is dat ook de uitdaging die ze fantastisch vinden. "Je bent als ware een soort detective die op zoek moet in de auto en ook moet je er gevoel voor hebben". Daarbij doelen ze bijvoorbeeld op het afstellen van de

carburateur en hoe de auto aanvoelt als hij rijdt. Er zit vaak veel handwerk in en je moet geduld hebben met de auto. “Het kan wel een paar dagen duren voordat een onderdeel binnen is van de auto, en daar kunnen wij hier de tijd voor creëren. Door de ruime afmetingen van deze hal, kunnen we een auto even opzietten en verder gaan met een andere. Want onderdelen bestellen gaat niet zo gemakkelijk als bij nieuwere auto's. Het zijn vaak liefhebbers van een bepaald merk, die zich hebben gericht op de verkoop van onderdelen van dat merk. Maar het kan ook dat we onderdelen moeten bestellen vanuit het buitenland. En heel soms moeten we zelf een onderdeel maken als het niet meer leverbaar is. Dan gaan we bijvoorbeeld samen met metaal draaijerij Brienens kijken of we het kunnen namaken, en dan ziet het er vaker nog mooier uit dan het origineel”.

Klanten die hun garage bezoeken zijn ook liefhebbers van een bepaald model en komen van heinde en verre naar Nederhemert om daar hun auto te laten maken. “Wij kennen veel mensen van autoclubs en zodoende weten ze ons ook te vinden. Op de site proberen we een portfolio bij te houden van de diverse werkzaamheden aan de auto's. We sturen tevens foto's naar de klanten, zodat ze op de voet kunnen volgen wat er met hun auto gebeurt, hebben vaak overleg en dat zorgt voor een persoonlijke binding.” De man die het handboek kwam brengen weet te vertellen dat er op bijeenkomsten van autoliefhebbers al met regelmaat over Leontien en Job en hun Classic Paradise wordt gesproken, dus de mond tot mond reclame doet ook zijn werk. “Wij kijken bij de auto's die hier binnen komen ook naar de lange termijn voor het behoud van de auto, en niet alleen voor het kwaaltje waar de mensen hem voor brengen. Als de auto niet lekker rijdt en de klant zegt: “Zo loopt hij al jaren, dus het is wel goed zo”, dan gaan wij

toch uit zoeken waardoor de auto niet lekker rijdt, overleggen we dat met de klant en dan zijn ze toch blij als de auto beter aanvoelt dan ooit van tevoren. We proberen mensen net iets meer te geven dan gevraagd”.

Mocht u nieuwsgierig zijn geworden, neem dan even een kijkje op hun site:
www.classicparadise.nl

René van de Werken

“De Wegwijzer” voor één dag naar Wellseind

Spelletjesdag in Wellseind

Het is woensdag 11 september. Om half 7 in de ochtend kleurt een waterig zonnetje het weiland frisgroen. Alles ligt er bij alsof er zeer binnenkort iets staat te gebeuren... Als we dichterbij komen zien we een grote professionele frietpan en een gezellige kring met stoelen. Her en der op gelijkmatige afstand van elkaar zien we bordjes in het weiland staan met overal één stoel. In de verte, aan het eind van het weiland, aan de Boosterensesteeg richt zich door lucht gedreven springkussen op. Het is verder nog stil. Heel stil. Stilte voor de storm.

Twee uur later is de stilte verdreven door opgewonden stemmen! Tweehonderdveertig kinderen gaan deze dag in Wellseind naar school. Alle kinderen van groep 1 tot en met groep 8 komen op de fiets naar de Klemmit. De bewoners zijn door een brief op de hoogte gesteld. Op de kruisingen richting Wellseind loodsen verkeersbrigadiers het fietsverkeer veilig door het autoverkeer. Het zijn niet alleen kinderen die zelf naar de Klemmit in Wellseind komen, ook ouders die hun kinderen deze keer een stukje verder moeten brengen zijn van de partij. Een enkeling heeft vandaag geluk: Als je in Wellseind woont, kun je vandaag lopend naar school.

Iedereen wacht ongeduldig bij de inrit van nummer 8a. Tien voor half 9 gaat het lint open en worden de tientallen fietsen netjes gestald op het erf en op het weiland.

De kinderen zijn vooraf goed geïnstrueerd. Iedereen loopt naar de eigen meester of juf en beginnen met hun eigen groep op het gras. Inmiddels is vlak voor de kinderen arriveerden zelfs de brandweer het weiland op komen rijden. Zij zijn een onmisbare en plezierige schakel van deze spelletjesdag. Want dat is er aan de hand: Alle kinderen gaan vandaag spelletjes doen op het weiland achter het huis van juf Kooijman. Heel lang is dit niet meer hier

georganiseerd. Het is zelfs zo dat van de kinderen die nú nog op school zitten een enkeling het ooit in groep 0 heeft meegemaakt. Het was dan ook 2011 dat dit voor het laatst plaatsvond. Alle kinderen zijn in groepjes ingedeeld en weten precies bij welk spelletje ze moeten beginnen. De brandweer geeft steeds elke 8 minuten het sein aan voor het volgende spelletje. Ook aan eten en drinken is gedacht. Frietjes, frikandellen, koekjes en drinken zijn in het circuit opgenomen. Je ziet de meeste kinderen genieten. Grote bellen worden geblazen, groepen nemen het tegen elkaar op met touwtrekken. Er wordt ouderwets zak gelopen, skilopen, verspringen, spelen in het springkussen...kortom, 23 spelletjes zorgen er voor dat iedereen van half 9 tot kwart voor 12 bezig is. Ook een aantal moeders hebben zich beschikbaar gesteld om mee te helpen. De brandweermannen hebben ook belangeloos een ochtend vrij genomen. Voor veel (kleine) kinderen het hoogtepunt van de spelletjesmorgen: spuiten met een echte brandweerslang.

Het waterig zonnetje van het begin van de ochtend is al rap verdwenen achter grijze wolken. Halverwege de ochtend begint het te miezeren. Dat is niet wat je wenst wanneer je alles voorbereidt. Het is niet meer echt droog geworden. De kring met frieteters verhuisd van het open weiland naar de beschutte carport. Aan het eind wordt aan diverse kinderen de vraag gesteld met de afweging: “Vond je het leuk, of vond je het nat?” Alle kinderen antwoorden hierop: “Leuk” En dat was het ook. Een geslaagde ochtend, al had iedereen elkaar meer zon toe willen wensen. Maar dat is hopelijk voor de volgende keer want: wat in het vat zit...verzuurt niet.

G.H.F. Kooijman

Open dag "Op 't Hof"

Open dag op 31 augustus 2019

Eindelijk was het zover. 's Morgens begonnen we op tijd met het opbouwen van allerlei activiteiten. Er zou deze dag van alles te doen zijn. Er moest een rodeostier opgebouwd worden, maar ook een springkussen en hoogwerker voor het abseilen. Van lieverlee kwamen er ook vertegenwoordigers die hun stand klaar gingen maken. Om 10 uur was het zover. Het was deze dag erg mooi weer. Maar toch waren wij, als team van Op 't Hof, wel een beetje benieuwd hoeveel mensen er zouden komen.

De mensen konden een quiz maken met vragen over een aantal producten. Bijna alle antwoorden waren te vinden bij en/of in de stand van de betreffende leverancier. Was het antwoord slecht vindbaar dan mocht men het ook vragen aan de leveranciers die aanwezig waren. Sommige mensen vonden de quiz toch wel moeilijk maar er waren er ook die er erg veel van geleerd hadden. Er werden drie prijzen weggeven voor volwassenen en drie prijzen voor kinderen. De prijswinnaars bij de volwassenen waren: Arianne de Lorm, Liseth van de Werken en Hermina van Horssen. De

prijswinnaars bij de kinderen waren: Jan Willem op 't Hof, Joris Kreling en Willery van Ooijen. Bij de standhouder voor schroeven was er een schroefwedstrijd. Je moest proberen om zo snel mogelijk een 5-tal schroeven in het stuk hout te schroeven. De prijswinnaars hiervan waren Johan van Wijk bij de volwassenen en Niels van Wijk bij de kinderen.

Deze dag was er ook genoeg te eten en te drinken. Je mocht friet, frikandel of een kroket halen. Maar ook de Urkers stonden paraat met heerlijke kibbeling en warm gerookte zalm.

In de kledingshooftroom, op de verdieping in de winkel, was een wedstrijd broekhangen. Wie kon dit het langst? Nou, dat viel echt niet (altijd) mee! De prijswinnaars hiervan waren Johan van Wijk, Aart van Heijkop en Hanno Oomen.

Het aantal bezoekers was overweldigend! Dit hadden we niet verwacht. Iedereen bedankt voor uw komst en als u er niet bij was.....u bent altijd van harte welkom om (nog) een kijkje te komen nemen aan de Ambachtshof!

Marieke op 't Hof

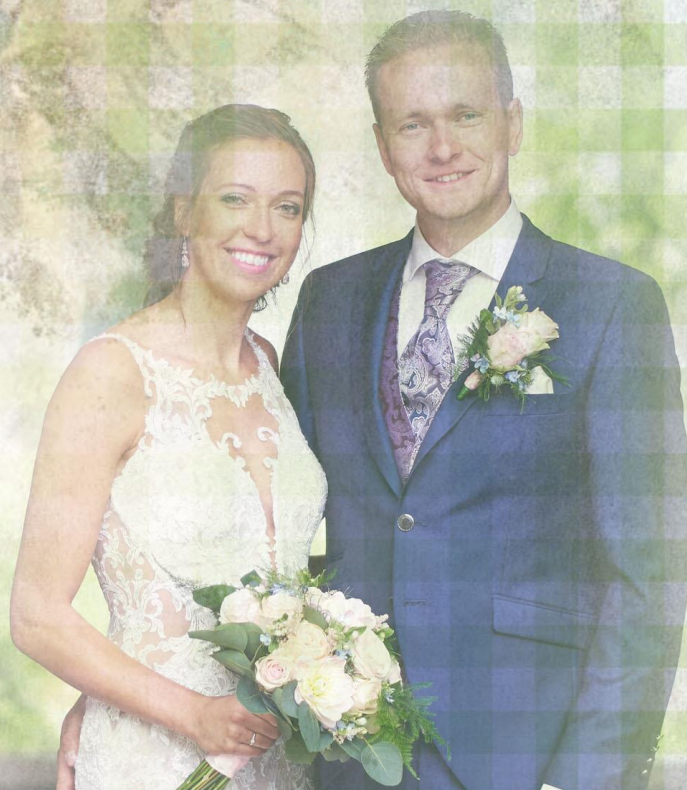
Twintig vragen aan....

20 vragen aan...Karel Dekkers

1. Naam: Karel Dekkers
2. Adres: Nederhemertse Kade 7
3. Geboorteplaats en datum: 15-3-1948
4. Beroep/opleiding en waarom doe je dit: Jachtenbouwer en opleiding op de LTS Zaltbommel, omdat ik het leuk vond.
5. Relatie/gehuwd: met Willie Dekkers
6. Hobby's: Lezen, voetbal kijken
7. Liefingsmuziek: Koormuziek, Andre Rieu
8. Favoriete lectuur/boeken/film/serie: Konsalik, Toon Kortooms, Studio Sport
9. Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan: Fitness bij Van den Dool
10. Liefelingseten: Gruun mee witte
11. Waar ben je trots op in je leven: Op ons gezin en op mijn kleinkinderen
12. Mooiste/leukste vakantieplek: Dellevu, in Zeeland Ellemeet
13. Heb je ergens spijt van: Moeilijke vraag, iedereen heeft denk ik wel ergens spijt van maar ik heb er geen last van.
14. Wie bewonder je het meest en waarom: Er zijn heel veel mensen die ik bewonder ik kan niet iemand specifiek aanwijzen.
15. Leukste jeugdherinnering: Na schooltijd naar Fam van Loon, Garagebedrijf in Wellseind naar Tante Dien en ome Johan, Toon, Krijn en Jo. Daar heb ik een prachtige tijd gehad.
16. Wie wil je ooit nog eens ontmoeten: Tamara van Beveren
17. Waar voel je je het meest bij betrokken: Mijn gezin
18. Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn: Snelheidsbeperking op de Kade regelen, obstakels plaatsen en ook in de Molenstraat
19. Wat vind je het leukste aan Nederhemert: Taailand, parel van de Bommelerwaard, is immers ook Nederhemert
20. Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen: Leentje den Dekker

Getrouwd!

Getrouwd!

Hèmertse hobby's

Een voetballende Hèmertse – Ada Blom

Voetbal is een populaire sport. Vraag aan een sportende jongen wat voor sport hij doet, en 9 van de 10 keer hoor je dat hij op voetbal zit. Dat is bij de dames (nog) wel anders. Maar ook daar is het voetbal in opmars. Zeker nadat de Leeuwinnen het EK en de 2e plaats bij het WK hebben gewonnen.

Helaas is er in Nederhemert geen voetbalvereniging, maar de Hèmertse dames en heren zijn goed vertegenwoordigd bij diverse voetbalverenigingen in de Bommelerwaard.

Ada Blom is daar één van. Sinds haar vijftiende voetbalt ze bij WSV Well. Voordat ze ging voetballen, turnde ze bij turnvereniging Hamarithi, maar toen ze een jaar of 15 was, wilde ze wel eens iets anders gaan doen. Het liefst een teamsport. Heel iets anders dus, dan de individuele sport dat turnen is. Omdat haar broers en zus voetbalden, wilde ze dat ook wel eens gaan proberen. Aldus geschiedde. Ze ging het bij WSV Well proberen, want daar zaten haar broers en zus ook, en ze bleek het leuk te vinden. Ze begon als rechtsback, maar sinds een jaar of 4 is ze keeper. Niet dat de positie als rechtsback haar niet beviel. "Nee, dat was het niet. Maar ze waren binnen de voetbalvereniging op zoek naar een keeper," vertelt Ada. Zonder keeper geen voetbal, dus Ada besloot om zich aan te bieden als Keeper.

Elke week trainen ze op dinsdag en donderdag zo'n 1,5 uur en op zaterdag worden de wedstrijden gespeeld. "Je bent er veel mee bezig. Het kost best veel tijd, maar het is erg leuk met het team en na de wedstrijd nemen

we vaak nog wat te drinken. We zijn best wel een hechte groep. Om de groep hecht te houden, gaan we elk jaar een weekendje weg voor teambuilding. We gaan dan alleen met de vrouwen, zonder trainers, om zo het teamgevoel te krijgen en te houden. In januari is het volgende teambuilding weekend. Door het jaar heen hebben we ook allerlei activiteiten om het teamgevoel te houden. Zo gaan we wel eens een avondje op stap. En op zaterdag blijven we vaak voetbal kijken als Well 1 speelt en we zelf op tijd klaar zijn. Wij spelen vaak om 12 uur en de mannen om half 3. En uiteraard blijven we dan ook vaak voor de 3^e helft," lacht Ada.

Ada speelt in in de 4^e klasse bij Vrouwen 1, maar sinds dit seizoen is er ook een Vrouwen 2. De meisjes onder 19 (MO19) zijn nu ook een vrouwenteam geworden, omdat ze een tekort aan speelsters hadden in deze leeftijdsgroep. Nu kunnen de vrouwen uit Vrouwen 1 bijspringen als dat nodig is. Het geeft voor de vrouwen ook meer mogelijkheden om voetbalminuten te maken.

"Iedereen maakt tijdens een wedstrijd minuten in het team." Ook tijdens oefenwedstrijden door de week en op vrije zaterdagen worden er voetbalminuten gemaakt. "In principe staat iedereen tijdens een wedstrijd even in het veld.

Het aantal minuten is uiteraard ook afhankelijk van de belangrijkheid van de wedstrijd, of wat de stand is. Het is goed te begrijpen dat sommige vrouwen het niet leuk vinden dat ze soms maar een paar minuten in het veld mogen spelen, maar nu er het Vrouwen 2 team

is, is de mogelijkheid om meer minuten te maken op het veld, groter geworden. Dus dat is wel fijn.” We zijn met 20 dames in Vrouwen 1. Iedereen traint mee, maar niet iedereen voetbalt op zaterdag. “Sommige vrouwen trainen alleen voor het plezieren andere kunnen niet omdat ze bijvoorbeeld moeten werken, of geen oppas voor de kinderen

hebben.”

Tijdens de trainingen wordt er veel aan de conditie gewerkt. Manuel Langendoen is de coach/trainer. “We beginnen met de warming-up en daarna doen we veel positiespellen. Tijdens die positiespellen leer je hoe je moet lopen op het veld in de wedstrijden. Het is een voorbereiding op de wedstrijd. En als we daarmee klaar zijn gaan we afwerken op de goal, m.a.w. schieten op het doel. Ik als keeper heb één keer in de week een half uurtje keeperstraining en verder doe ik met de gewone training mee, maar vaak is mijn training een combinatie van positiespellen en

afwerken op de goal. Tijdens een wedstrijd heb je maar één keeper nodig, dus als er meerdere keepers in een team zijn, zal de trainer beslissen welke keeper een betreffende wedstrijd heeft.”

Tijdens de wedstrijden gaat het er soms fanatiek aan toe. Voetbal is een teamsport, dus je bent ook afhankelijk van de ander of je wint of niet. “Je voetbalt uiteraard voor je plezier, maar tijdens een wedstrijd wil je natuurlijk wel winnen! Dan gaat het er soms hard aan toe en vallen er onderling ook echt wel eens woorden, maar na de wedstrijd, of die nou gewonnen of verloren is, is dat alweer vergeten. Dat hoort er gewoon bij,” vertelt Ada. Dat Vrouwen 1 niet onverdienselijk voetbalt, bewijst het feit dat ze tijdens Seizoen 2016/2017 kampioen zijn geworden in de vijfde klasse. En uiteraard wordt ook dit seizoen weer ingezet op de 1e plaats!

Op de vraag of er veel verschil is tussen mannen- en vrouwenvoetbal reageert Ada ontkennend. “Vrouwen kunnen net zo hard rennen als mannen, en ze kunnen net zo fel zijn. Wél ziet het vrouwenvoetbal er soms wat trager uit dan mannenvoetbal, maar waar dat aan ligt, weet ik niet. Maar ik vind dat vrouwen niets onderdoen voor de mannen!”

Er voetballen best veel dames uit Nederhemert bij WSV Well, maar uiteraard kunnen er altijd meer bij! Dus als 15 jaar of ouder

bent, voetbal je leuk lijkt en je wilt eens een training mee doen, dan ben je welkom tijdens de training op dinsdag of donderdag van 19:45 – 21:15 uur. Voor een afspraak voor een proeftraining kun je contact opnemen met Ada via mob. 06-37090470.

Ook als je jonger bent dan 15 jaar en je wilt een keer meetraining, kun je contact met Ada opnemen.

Jenny van den Broek

Column Jan van Wijk

FAMILIE VAN OOIJEN

In dit septembernummer vragen wij aandacht voor de familie Van Ooijen. In Hemert is die een familie die in ruime mate is vertegenwoordigd. Eerst maar eens iets over de herkomst van deze familienaam. Die is te herleiden tot de plaatsnaam Ooij(en). De Nederlandse Familienamenbank heeft hierover het volgende:

De plaatsnaam Ooij(en) komt op verschillende plaatsen voor, o.a. als naam van een buurtschap bij Echteld in de Betuwe; verder in Gelderland bij Nijmegen, Ubbergen en Zevenaar; in Noord-Brabant te Goirle. De naam is vermoedelijk afkomstig van het Oudnederlandse woord oia, voor een weiland in een riviermeander (een rivierbocht).

De Van Ooijens zijn dus mensen die bij of in een rivierbocht woonden ...

In of rond het jaar 1563 werd in **Herwijnen** Jan van Ooijen geboren. Hij is de oudst bekende stamvader van deze familie in Hemert. Het lijkt erop dat daarna een Van Ooijen ooit de Waal is overgestoken en dat deze familie via Bruchem en Delwijnen in Hemert is terechtgekomen.

Johannes van Ooijen (geb. 1751), uit Delwijnen afkomstig, is in het jaar 1821 in Hemert overleden. We kunnen hieruit concluderen dat deze familie zich aan het begin van de 19^e eeuw in ons dorp heeft gevestigd.

We kunnen aan de hand van de familiegegevens op internet vaststellen dat alle Van Ooijens in ons dorp familie van elkaar zijn. Zo is de Johannes van Ooijen van 1751 (zie hierboven) de gemeenschappelijke voorvader van Dirk van Ooijen van Maasdijk 72 en van mijn eind april overleden vriend Adriaan van Ooijen. Van Johannes en zijn vrouw Aartje Groeneveld stammen alle Van Ooijens in Hemert af. We gaan eens kijken hoe dat in zijn werk ging.

Van Johannes' zoon **Jacob** stamt af Arie van Ooijen die getrouwd was met Dirkje (Dit) Verheij, een tante van mijn moeder. Aoi-oom (zo noemde mijn moeder hem) is in januari 1963 overleden op 95-jarige leeftijd. Hij woonde in bij mijn oom Dirk Bouman en tante Gijsbertje op Maasdijk 34. Mijn moeder vertelde dat zij als kind met Sinterklaas altijd 'de klomp mocht uithalen' bij deze oom en tante die geen kinderen hadden. Eerst werden de neven en nichten door tante Dit onthaald op drinken. Daarna ging zij kijken of de Sint

ondertussen was geweest. Dan kwam ze terug met de mededeling: 'Hij is al gewiest' en dan kon de klomp door de jeugd worden uitgehaald.

Van zoon **Willem** van de Johannes van 1751 stammen o.a. Adriaan en Leo van Ooijen af. Deze tak vestigde zich hoofdzakelijk in Poederoijen en in Aalst. Daarin komt o.a. voor Engelinus Pieter van Ooijen die in de oorlog in het verzet zat en door de Duitsers in Geldermalsen is vermoord tijdens een verhoor. Zijn broer Arie (overleden in 1991) heeft volgens de overlevering uit protest daartegen altijd zijn baard laten staan. In Aalst is een straat naar Engelinus vernoemd: de E.P. van Ooijenstraat.

Van zoon **Teunis** van de Johannes van 1751 komen de Van Ooijens van de Maasdijk (Jan en Dirk etc.) voort. Van zoon **Jan** stammen Bsjaan, Hannes, Thijs en Gijbert van Ooijen (Kie) af.

Dat zijn allemaal mannen die onder de oudere generaties in Hemert nog wel bekend zijn en hun sporen in de dorpsgemeenschap hebben getrokken. Dus de Johannes van 1751 had

vier zoons die allemaal afstammelingen hebben voortgebracht en waarvan de geslachtslijnen doorlopen in Hemert en Aalst tot op de dag van vandaag.

Een bekende Van Ooijen in Hemert was Dirk van Teuniskes. Hij is altijd ongetrouwd gebleven en had zijn boerderij op Molenstraat 5. In het vroege voorjaar van 1963 brandde die tot de grond toe af, evenals de oude boerderij van Adriaan van Wijk. Dirk vervulde verschillende functies in het dorpsleven. Zo was hij opzichter over de Arkenswaard en bietenagent. Zijn laatste levensjaren waren moeilijk en moest hij worden verzorgd in een verpleeghuis buiten Hemert.

Dirk was waardsman, evenals Adam (Damke) van Ooijen, onze vroegere buurman van Maasdijk 11. Die had het opzicht over de achterste waard langs de Maas, waaronder de Zandplaat.

Gijs Verheij en ik moesten eens een pony voor hem naar de wei brengen en daarbij zijn halster afdoen. Damke deed het ons voor. Maar toen het erop aan kwam stootte de pony mij ondersteboven en lieten wij van schrik de pony los met de halster nog om. Damke was daar niet zo blij mee.

Als opgroeiende jongens waren wij ook een beetje bang voor hem want wij struinden nogal eens rond op de uiterwaard. Damke zag ons daar liever niet en zat ons weleens achterna en dreigde dan met 'de veldwachter' in de persoon van de dorpsagent Wisselink. Eén keer hadden wij niets van Damke te duchten toen wij op de waard waren omdat het toen zo hard miste dat er niets te zien viel voor zijn spiedende blikken.

Een paar apart vormden de twee ongetrouwde broers Jan en Pieterke van Ooijen op Kapelstraat 7. 'Jan Bovenend' noemde zijn zus Dingena van Ooijen (ook een Van Ooijen net als Damke) de vrouw van Damke, haar broer Jan. De broers dreven daar een winkeltje en hadden in mijn herinnering ook koeien. Dat zal wel kloppen, want in die tijd hadden veel mensen in Hemert wat koeien en een stuk land waarop van alles werd verbouwd voor het levensonderhoud. Die koeien werden bijna allemaal geweid op de uiterwaard. Het was

altijd een heel gebeuren als de waard in het voorjaar werd ingeschaard.

Een pikant detail binnen deze familie is dat er nogal eens tweelingen in voorkomen. In sommige gezinnen zelfs twee! En er werd ook binnen de familie getrouwd tussen achterneef en achternicht. Bijv. door Damke en Dingena en Gerrit en Mien (den hoed).

Binnen deze familie zijn heel wat mensen met een eigen bedrijf. Zij werk(t)en vaak in de agrarische sector, m.n. in de tuinbouw. Mas van Ooijen, zoon van Evert en Griet op (vroeger) Kapelstraat 29 ondernam ook van alles, maar niet op het gebied van de tuinbouw.

Evert van Ooijen werkte vroeger met mijn vader in het Sterrenbos bij Jan Roseboom. Griet heeft vroeger gediend bij een familie die ook Frans sprak. Toen mijn ouders eens bij hen op visite waren rolde er tot onze grote verbazing zomaar een zinnetje Frans uit haar mond: 'Ferme la porte, madame' > doe de deur dicht, mevrouw. Evert keek ons aan en zei: 'Ja, denk erom hoor, Griet is niet mis ...'. Veel Van Ooijens zijn na hun trouwen in Hemert blijven wonen. Anderen vertrokken naar verre oorden.

Gerrit Bouman (de oudste zoon van Gijbert Bouman en Cor van Ooijen) is geëmigreerd naar Ontario in Canada en kweekt daar bomen, samen met zijn zwager, na een loopbaan als onderwijzer daar. In het najaar van 2016 hebben wij hem bezocht toen wij op familiebezoek in Canada waren.

Jan van Wijk

Huizen met een naam...

Deze keer 't Eksternest aan de Molendwarsstraat.

De grond waarop het huis gebouwd is, had die naam en was in bezit van de familie van Heemskerk. Het huis is gebouwd in 1933 door Peter van Heemskerk en Johanna Gijsberdina van de Nieuwegiessen. Peter van Heemskerk was werkzaam bij de gemeentepolitie in Valburg. Hij is op 36-jarige leeftijd in 1933 na een ziekte overleden en heeft zelf niet in het huis gewoond. Zijn vrouw Jans van Heemkerk is met hun zoon Wim (was toen 8 jaar) in het huis gekomen. De woning stond eigenlijk midden op het land, was bereikbaar vanaf de Molenstraat tussen de nummers 30 en 38 door en eigenlijk alleen op de fiets. Maar Jans liep altijd en kon ook niet fietsen. Jans heeft als extra inkomsten bijna altijd onderwijzend personeel in de kost gehad, ze had hier 2 kamers voor beschikbaar. Ook meester Bijl, waar we in de zomer van 2017 een mooi gesprek mee hadden. Een oude zieke meester en een jonge zieke leraar stonden daar samen oude herinneringen op te halen, niet wetend dat hij in dat jaar en Teunis in 2018 vlak na elkaar zouden sterven. Juffen en meesters hadden toen ook geen auto, verbleven hier de hele week en gingen in het weekend met openbaar vervoer naar huis. Als haar zoon Wim later met de auto kwam, moest hij die bij de fam. Millenaar zetten. Jans heeft tot 1981 op het Eksternest gewoond, is ziek geworden en in 1982 op 82-jarige leeftijd bij haar zoon in Amersfoort overleden.

Daarna heeft het huis verschillende jaren leeg gestaan en in 1988 is het gekocht door Jan en Johanna van Ooijen. Die mochten er 3 van de 7 kinderen ontvangen. De oprit is toen aangepast en het huis was ook met de auto te

bereiken. Wel nog steeds tussen huis nr. 36 en het schuurtje/huisje nr. 34 van de Fam. Millenaar door.

In 2006 hebben zij het huis verkocht aan hun zoon Teunis en Pieterneel. Die mochten er 5 kinderen krijgen. In 2014 kwam de ontsluiting, de Molendwarsstraat werd aangelegd en hierop kreeg de woning een nieuwe oprit en een nieuw huisnummer, dus we verhuisden van Molenstraat 32 naar Molendwarsstraat 5 en bleven toch in hetzelfde huis.

Erg gezellig, maar ook jammer dat een stuk van de natuur qua vogels en rust ook veranderde. Veel mensen hadden het huis dat er al lang stond, nog nooit gezien.

In januari gebeurt hetzelfde wat vroeger in 1933 gebeurde. De man en vader in het huis stierf op 36-jarige leeftijd door een ziekte. Maar ook nu waakte dezelfde Heere als toen over 't Eksternest en mogen we dag aan dag ervaren dat Hij Zorgt en Regeert en Leeft! Uit Genade alleen. En zoals het mooi is om te weten hoe en waarom de naam van ons aardse huis is ontstaan, zoveel belangrijker en mooier is het om te weten waar ons eeuwig Huis zal wezen. Dat kunnen we vinden in de Bijbel, dus zoek maar en graaf maar en je zult Het vinden en...zoals de dominee zei: "Zo niet, laat het dan je gebed maar worden, want het is Zijn eis: "Zoekt en gij Zult vinden!"

Pieterneel van Ooijen
Marrietje Millenaar

Maatschappij van Welstand

Maatschappij van Welstand

Wandelend op 't Eiland zie je een toegangshek met daarop de letters MvW. Lang dacht ik dat deze letters verwezen naar de eigenaar dan wel de pachter van het land: was dat misschien Maar van Wijk? Het blijkt anders te liggen want MvW verwijst naar de Maatschappij van Welstand. Wie of wat is deze organisatie en hoe komt het dat zij relatief veel bezit heeft in zowel Noord als op Zuid? Rentmeester Erik Vinke is bereid om uitleg te geven.

Kasteellaan 5 en 7

Onder het genot van een kop koffie vertelt de rustige en welbespraakte rentmeester over de

woning waar mijn echtgenote is geboren op 't Eiland: Kasteellaan 7. Vinke: "Ooit was in dat pand herberg De Swaen gezeteld, veel later was het in gebruik als verenigingsgebouw en nog weer later als woonhuis. De MvW kreeg het in haar schoot geworpen maar daarover straks meer. Eerst wil ik een stukje geschiedenis vertellen over onze kleine organisatie (er werken thans zeven personen bij de MvW)."

Hoezo de Maatschappij van Welstand?

"De Maatschappij van Welstand werd bijna 200 jaar geleden opgericht door dominee Jacob van Heusden. Hij zag dat de godsdienstvrijheid die Napoleon rond 1800 had doorgevoerd met name in Brabant dramatische gevolgen had voor het protestantisme. Tot die tijd was de Hervormde Kerk de Staatskerk en moesten katholieken hun geloof praktiseren in schuilkerken. Overheidsfuncties waren tot die tijd taboe voor katholieken maar door Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap werden Kerk en Staat uit elkaar gehaald. Dat betekende in het katholieke zuiden dat steeds meer functies langzaam maar zeker overgingen van protestanten naar katholieken. En dat leidde weer tot verhuizingen door protestanten naar noordelijke gebieden. Lege kerkbanken waren het gevolg. Dominee Van Heusden verzamelde predikanten om zich heen die zich net als hij zorgen maakten over deze ontwikkeling. Eén van hen was de vader van de beroemde schilder Vincent van Gogh. Er werd in 1822 een vereniging opgericht die tot doel had om het protestantisme te

ondersteunen; kerken moesten weer vol worden en dat voor langere tijd.”

Wat betekent dat in de praktijk?

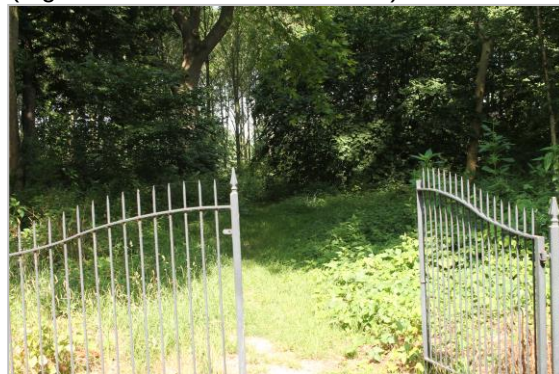
“In het begin wilde de vereniging vooral protestantse gemeenschappen versterken door het creëren van werkgelegenheid voor mensen van protestantse huize. Het ging dan met name om protestantse gezinnen in rooms-katholieke streken als Noord-Brabant en het zuidelijk deel van Gelderland. Rijke protestanten uit noord Nederland gaven gul aan de nieuwe organisatie en met dat geld konden boerderijen in het katholieke zuiden worden gekocht. Protestante pachters, vaak met grote gezinnen, zorgden voor gevulde kerkbanken en continuïteit. De boerderij werd bij overlijden van de pachter vrijwel altijd voortgezet door een van de kinderen. Nu, een kleine 200 honderd jaar later, ondersteunt de MvW het protestantisme in heel Nederland. Bij ons kan men aankloppen voor kerkelijke projecten zoals verbouw of nieuwbouw van kerkgebouwen. Ook ligt er subsidie klaar voor koren en tentoonstellingen. Een voorbeeld: In museum Het Catharijneconvent in Utrecht was deze zomer de tentoonstelling te zien *Bij Ons In De Biblebelt* welke wij financieel mede mogelijk hebben gemaakt. Ook staan we positief ten opzichte van maatschappelijke projecten als hulp aan verslaafden en opvang gedetineerden. De derde subsidiepoet richt zich op individuele noden.”

Terug naar Nederhemert

“In Nederhemert-Noord hebben we het Sterrebos in bezit en verpachten we de Arkenswaard. Op 't Eiland is de MvW eigenaar van de Hèmertse Waard: 40 hectare tegenover het vestingstadje Heusden. Bovendien is Kasteellaan 5 en 7 alsmede de Nagelwei (daar

waar de ooievaar al enkele jaren nestelt) en de tuin van de voormalige Burgemeesterswoning (tegenover Kasteellaan 5 en 7) in ons bezit.

Mevrouw Roseboom-van Wassenauer, beter bekend als de Freule, verkocht de Hèmertse Waard rond 1960 aan de MvW terwijl wij de Arkenswaard midden jaren zeventig van een andere particulier aankochten. Het Sterrebos, daar waar de Freule woonde, plus het pand aan de Kasteellaan inclusief de Nagelwei heeft zij geschonken aan onze Maatschappij middels een legaat. Een royale gift waar de MvW uiteraard zeer content mee was (én is) want met de opbrengsten van deze bezittingen kunnen veel zinvolle subsidies verstrekt worden.”

Sterrebos

In de 18e eeuw liet de Heer van Hemert een Sterrebos aanleggen, een manier van aanplanten die toen in de mode was. De zes in elkaar overlopende sterren moesten de boomgroei bevorderen, goed voor de houtverkoop. De aanleg duurde van 1760 tot 1780 maar zestig jaar later waren de meeste lanen al vergaan. Toch werd er tot begin 20^e eeuw hout verkocht. Het echtpaar Roseboom-van Wassenauer bouwde ter gelegenheid van hun huwelijk (1932) een prachtig huis in het Sterrebos: 'De Ster'. Zij lieten fruitbomen zetten, mede als voorbeeld voor de boeren in

de omgeving. Vanwege de sterappelbomen dachten veel mensen dat de naam 'Sterrebos' van sterappelen kwam.

Hoezo een schenking?

"De Freule (1900-1987) was goed bevriend met de adellijke familie **Van Tuyll van Serooskerken**. **Lange tijd is** baron J.M. van Tuyll van Serooskerken de voorzitter geweest van de MvW. Toen duidelijk werd dat de Freule (haar huwelijk met Jan Roseboom bleef kinderloos) zowel wilde verkopen als schenken, bleek de voorzitter uiteraard een luisterend en vooral gewillig oor te hebben. In haar geest verkopen we Kasteellaan 5-7 niet maar wordt het pand verhuurd. De voorbije maanden is er hard gewerkt om nummer 7 enerzijds aan de huidige eisen van wonen te laten voldoen en anderzijds is met succes het monumentale karakter behouden. Wij hebben hier enkele tonnen in gestoken maar het resultaat mag er zijn; inmiddels is nummer 7 weer verhuurd." (mevrouw Lien Spitsers woont overigens nog altijd op nummer 5 -noot HP-).

De toekomst?

"Tja, het is altijd moeilijk om in de toekomst te kijken. Maar laat ik een poging doen. De Waard op 't Eiland wordt voor een deel ontgrond om de rivier meer ruimte te geven bij hoge waterstanden. De klei die vrij komt, wordt naar de steenfabriek gebracht. Er zal daar op termijn een nieuw stuk natuur ontstaan waarbij ruimte blijft voor verpachting van gronden. Voorts houden we vast aan onze doelstelling en dat bekostigen we vooral door het beheer van gronden en opstallen; opbrengsten komen ten goede aan protestante organisaties, doelen en individuen. Twee eeuwen is een lange tijd en al die jaren is het oorspronkelijke doel overleefd gebleven met een telkens aangepaste uitvoering, passend bij de tijd. Zo

zullen we in de toekomst nog meer inzetten op duurzaam grondbeheer en zullen we pachters stimuleren om minder of zelfs geen kunstmest en bestrijdingsmiddelen meer te gebruiken. Grond moet voor meerdere generaties beschikbaar blijven. Opstallen zullen we meer en meer afstoten."

De Rentmeester neemt afscheid en voegt nog graag toe dat hij al dik twintig jaar met liefde en plezier dit mooie, boeiende en dankbare werk ten uitvoer brengt.

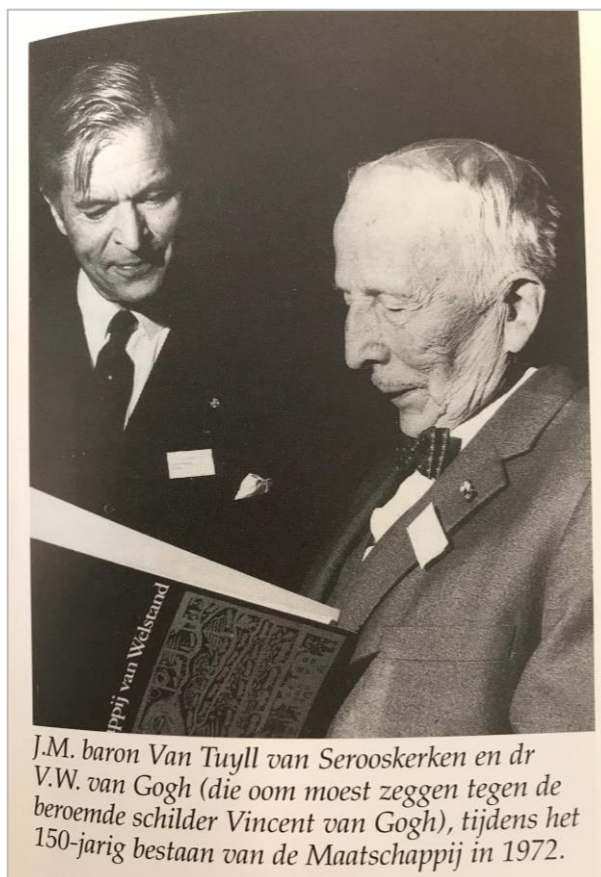
Tekst en foto's: Henk Poelakker

Maatschappij van Welstand

Postbus 655

3800 AR Amersfoort

033 - 467 10 15

J.M. baron Van Tuyll van Serooskerken en dr V.W. van Gogh (die oom moest zeggen tegen de beroemde schilder Vincent van Gogh), tijdens het 150-jarig bestaan van de Maatschappij in 1972.

Nieuwe bewoners

Cees Vos en Richard Heuvelman

Via de redactie kregen wij het verzoek een stukje te schrijven voor de Dorpskrant wat we erg leuk vinden. Dus bij deze willen wij graag het één en ander vertellen over wie we zijn en hoe we hier terecht zijn gekomen.

Cees: Ik ben 34 jaar en opgegroeid in deze streek, ik heb in diverse plaatsen gewoond waarvan de laatste 17 jaar in Ammerzoden. Ik heb 7 jaar in het Jeroen Bosch Ziekenhuis gewerkt als zorg-assistent en daarvoor 10 jaar in verzorgingshuis 'de Lindeboom' in Ammerzoden waar ook veel mensen uit deze streek werden verzorgd. Daar leerde ik mijn huidige burens (Roel en Janneke) van het schip LEBA, hier aan de Maasdijk, kennen. Zij kwamen in de avonden op bezoek in de Lindeboom bij hun (schoon)moeder en er ontstond een band met deze familie. Daarna hebben we altijd contact met elkaar gehouden. Waterwonen leek me altijd al erg leuk. Als acoliet ben ik verbonden aan het bisdom van 's Hertogenbosch, alwaar ik elke zondag de H.mis mag dienen. En wij ook kerkelijk meelevend zijn.

Richard: Ik ben 54 jaar en geboren en opgegroeid in Utrecht. Ik werk al meer als 30 jaar bij ABN AMRO, eerst in Utrecht en later in Amsterdam, alwaar ik de functie vervul van senior op een afdeling voor het regelen van dagelijkse bankzaken voor (groot) zakelijke relaties, een hele mond vol voor een baan die ik nog steeds met heel veel plezier doe. Toen ik Cees ontmoette, had ik juist een huis

gekocht in Zeist, ik ging op de fiets naar het werk. Dat was ideaal. Via Cees maakte ik kennis met de Bommelerwaard. Een geweldig mooi gebied met fijne mensen. Zo fijn, gemoedelijk en vriendelijk, dat we besloten om een huis te gaan zoeken in de Bommelerwaard. Deze keuze zou mij een hoop tijd gaan kosten aan reistijd van en naar het werk, maar dat heb ik ervoor over. Ook heb ik nog 5 jaar van mijn leven op een woonark gewoond. Het waterwonen is in mijn DNA gaan zitten. Het leek me super om wonen en water weer te kunnen combineren. Groot was onze verbazing toen er tijdens onze zoektocht naar woonruimte een app van Janneke en Roel kwam dat de JACOBA te koop zou komen. Het leek te mooi om waar te zijn. Puzzelstukjes vielen opeens in elkaar en een paar dagen later was de mondelinge koop geregeld.

Richard en Cees: 5 lange maanden van klussen volgden. Met name dankzij de mega inzet van pa (Anne Vos) die schilder is, en alles van nieuwe verf heeft voorzien.

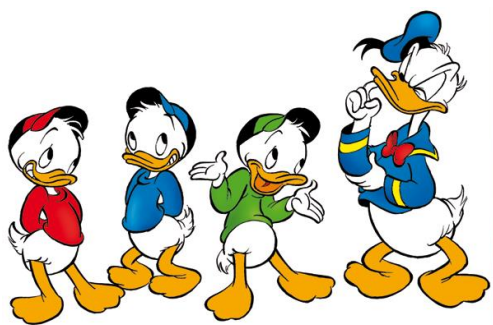
De badkamer moest worden verhoogd vanwege onze lengte (dat is het 'doosje' op ons dak) en intussen waren wij druk bezig met het ontspullen en verhuizen van Zeist naar Ammerzoden en van Ammerzoden naar Nederhemert, waar we nu eindelijk dolgelukkig en dankbaar zijn met ons droompaleis op het water, midden in de prachtige natuur met vrij zicht op de molen. Elke dag genieten we hier tezamen met onze 4 poezen Babs, Cooper, Diesel en Lotje.

D.V. 21 December hopen wij te trouwen en hier nog lang in goede gezondheid te mogen blijven wonen.

Richard en Cees.

Apenstreken...

Apenstreken/ kattenkwaad

Iedere zomervakantie kwam de Eindhovense familie Vervoorn naar Hèmert om een week vakantie te vieren. Altijd bij opoe en opa aan de Maasdijk. Voor de hele familie was dit echt een feest, en vele herinneringen zijn bij gebleven.

Maar in die week gebeurde er ook nog wel is wat kattenkwaad.

Zo waren we op een zaterdagavond met een hoop neven en nichtjes bij Ome Gijs en tante Rina aan de Ka, ruitje wezen tikken. Met een steentje, punaise en een klos garen hadden we dat op het kamerraam gemaakt. Met het klosje garen zijn we achter de schuur gaan zitten. Constant hebben we zitten trekken aan het klosje en steeds tegen de ruit tikken. Iedere keer ging het gordijn weer open...maar ja niks te zien. Wij zaten achter de schuur alles in de gaten te houden. Op een gegeven moment, nadat we een half uur hebben zitten tikken, gaat er boven een slaapkamerraam vliegensvlug open en gooit ome Gijs een emmer water naar beneden, precies onder het raam waar wij aan het tikken waren. Hij dacht...dan stopt het wel en heb ik ze te pakken.

Maar helaas...er zat niemand onder. Wij stikten bijna van het lachen achter het schuurtje. Later zijn we maar naar binnen gegaan en hebben verteld wat we uitgevreten hadden. Wat hebben we gelachen zeg.

Artje van Wijk

Nog meer apestreken...

Gerrit van de Werken (van 't Sterrebos) samen met zijn broer Eib waren de territoriale bewakers van het Sterrebos in hun kindertijd. En ieder die er niet hoorde werd er weggepest/buitengehouden. Oom Eib had polio gehad en kon niet zo hard lopen en werd een keer door iemand in de kladden genomen die hem door hun pesterijen achterna zat. Eib lag op de grond en het enige wat ie kan doen was trappen (schuppen) met zijn beentjes. Zijn belager begon te jodelen: Auw munne steenpust, auw munne steenpust. En zo kon Eib toch nog weggkomen.

G. Kuipers

Herinnert u zich ook grappige anekdotes en kattenkwaad uit uw jeugd en vindt u het leuk om te delen? Mail ons dan!!

Column Trees Blom

De dorpswinkel

Hierbij geef ik het stukje dat de onderwijzer Wim Knoop schreef in zijn boekje 'Dorpsschetsen' over zijn herinneringen aan het Eiland, waar hij geboren was in 1894. Hij maakte de tekst onder de oorlog, maar pas na de oorlog kwam het boekje uit in eigen beheer. Hij schreef ook over de school en de 'herberg'. Daarover later. De dorpswinkel was in het huis dat nu Kerklaan 2 is. De herberg, waar vroeger ook getrouwd werd, is in de oorlog kapotgeschoten en geheel uitgebrand. De tekst heb ik onveranderd overgenomen. Wie de oude meester Knoop nog heeft gekend, hoort hem praten.

Wie bij de herberg de hoek omsloeg naar de kerk vond aan zijn linkerhand een laag met riet gedekt huis, gedeeltelijk achter een haag van lindebomen verscholen. Boven de deur die uit twee delen bestond, boven- en onderdeur, hing een houten uithangbord met het opschrift: "Handel in tabak, snuif, sigaren, en andere koloniale waren" Bij het binnentreden ging eerst de bel over, wier geklingel de bewoners van de komst van een klant op de hoogte bracht. Soms moest deze even wachten, maar gewoonlijk kwam al spoedig één der gezinsleden om te helpen. Meestal was dit de vrouw, een eenvoudige boerin, gekleed in een katoenen jurk met een blauwe schort. Klein, doch vlug en levendig plaatste zij zich achter de toonbank en onder een praatje over het weer of het laatste dorpsnieuws, werd het gevraagde artikel voor de dag gehaald, de gewenste hoeveelheid op de glimmende koperen schaal afgewogen, vervolgens in een papieren zakje gedaan en dan aan den klant overgereikt.

De winkel was uit de aard der zaak klein en zeer eenvoudig, maar erg proper, de vloer bestond uit blauwe tegels, de muren waren helder wit en met enkele reclameplaten behangen, de lage zoldering was van gladde

bruin geverfde planken. Ter weerszijden van de toonbank was een latwerk, waarachter verschillende waren uitgestald lagen. Voor het kleine raampje met de, door ouderdom groen geworden ruitjes, stonden stopflessen met heerlijke kaneelstokken, dropjes, chocolaadjes, pepermuntjes en allerlei andere lekkernijen, zeer verleidelijk voor de jeugd, die dan ook menigmaal één of meer centen aan dit snoepgoed besteedde. Tegen de achterwand waren bakken en schappen aangebracht, de eerste waren gevuld met meel, gort, zout en suiker, op de laatste lagen verschillende soorten tabak, borstels, dweilen, pakken lucifers, strengen wol, enkele kistjes sigaren (van vijf of zes voor een dubbeltje!) en zelfs broden. Deze laatste werden een paar keer per week door een bakker uit een naburig dorp gebracht. De dorpelingen waren niet zo verwend, of kieskeurig, dat zij elke morgen vers brood moesten hebben. Al was dit een paar dagen oud, zij lieten het zich even goed smaken. De tabak was nogal eens vochtig, vooral in het voor- en najaar, want in de winkel werd niet gestookt. Ook de sigaren ondergingen sterk de invloed van het weer, vandaar dat deze in het woonvertrek werden opgeborgen om droog te blijven of weer op te drogen. Daar de petroleumlamp op het dorp het enige verlichtingsmiddel vormde, spreekt het vanzelf dat petroleum ook steeds verkrijgbaar was. Het vat werd in een ander gedeelte van het huis opgeborgen om te voorkomen dat de levensmiddelen een minder aangename bijsmaak zouden krijgen.

In de winkel bevond zich slechts een beperkte hoeveelheid van de voorraad. Het grootste gedeelte was opgeslagen op zolder. Vaak moest een of ander artikel boven gehaald worden. Een zware trap die tegen de zolder hing, werd losgemaakt, draaide om de scharnieren en was spoedig gesteld. Snel trippelde het lenige vrouwtje de treden op, stiet een luik open, verdween en kwam in minder dan geen tijd met het verlangde beneden. Wanneer bij de afrekening verschillende

bedragen moesten worden opgeteld, werd het eindbedrag altijd op een bijzondere wijze bepaald. Hierbij kwamen een stukje krijt en een lei te pas, kruisjes werden geplaatst, rechte en dwarse streepjes en op deze wijze kwam de rekening tot stand. De kinderen die voor moeder boodschappen moesten doen, begrepen niets van deze rekenwijze en stelden er weinig belang in. Veel meer interesse hadden zij voor de stopflessen, zij wisten dat een dezer na de afrekening meestal geopend werd. Een paar snoepjes werden in de hand gestopt en met hun lekkernij stapten de kleinen vrolijk de winkel uit.

Op een dorp doen de dagelijkse voorvallen spoedig de ronde. Het wel en wee der dorpelingen, hun handel en wandel zijn in zeer korte tijd bekend. De geringste gebeurtenissen vormden, wanneer meerdere klanten in de winkel waren, bijna zonder uitzondering het onderwerp van gesprek. Uit de toon en houding bleek ongetwijfeld de gezindheid omtrent personen en feiten.

Ons winkelvrouwtje was tijdens de bediening der klanten echter zo verstandig zich bijna zonder uitzondering te bepalen tot luisteren. Alleen een algemene opmerking kon zo nu en dan geen kwaad. Maar o wee, als er over de toonbank minder prettige woorden gesproken waren, die als kwaadsprekerij worden uitgelegd en de vrouw van de winkel hierin rechtstreeks of zijdelings betrokken was! Dadelijk was dit merkbaar. Uit was het met de klandizie van hen, die zich verongelijkt of beledigd gevoelden. Van den koopman uit de stad die met zijn kruidenierswaren eenmaal per week het dorpje bezocht, werden voortaan de waren betrokken. Later als de gemoederen tot rust gekomen waren en op een ander terrein wederzijdse hulp vereist bleek – in een kleine dorpsgemeenschap zijn de mensen immers toch op elkaar aangewezen – werd aan de winkel weer de voorkeur gegeven.

Voor al op zaterdagavond was het druk. De jongelui kwamen zich dan voor de Zondag en de hele volgende week van sigaren en tabak voorzien. Vaak gingen zij dan het woonvertrek binnen om onder gezellige kout en een spelletje domino de avond te besluiten.

's Zondags was de winkel gesloten, de vensters bleven dicht. Handeldrijven op den dag des Heren strookte niet met de godsdienstige opvattingen van het gezin; bovendien zou dit de dorpelingen slechts tot ergernis geweest zijn en niet bevorderlijk zijn voor de nering.

Bijzonder drukke dagen waren echter de Hemelvaartsdag en de tweede Pinksterdag. De winkel was dan te klein om al de kopers te bevatten. Meest waren dit kinderen en opgeschoten jongens en meisjes. Voor de deur werd dan een stalletje opgeslagen, waarop de lekkernijen werden uitgesteld en binnen enkele uren was alles uitverkocht, hoe groot de ingeslagen voorraad ook mocht zijn. Overal, voor de deur, op alle paden en wegen, lagen de volgende dag zakjes of strookjes papier verspreid.

Al werd in het winkeltje heel wat omgezet, toch was de opbrengst te gering dat het gezin hiervan kon bestaan. Op andere wijze moest dan ook in het onderhoud worden voorzien. Een kleine boerderij leverde wat op, bovendien leverde de vrouw een gewichtige rol van baker. In bijna elk gezin gaf zij zich vol toewijding aan de verzorging der nieuwe wereldburgers. Menige jonge moeder heeft zij met raad en daad terzijde gestaan, wijsheid uit levenservaring verworven.

Niet alleen in blijde dagen, ook in droeve omstandigheden was zij de dorpsbewoners tot steun. Geen begrafenis of zij verleende hulp. Door haar winkel en niet minder door haar verdere werkzaamheden was zij voor het dorp een gewichtige persoonlijkheid. Op hoger leeftijd moest zij een gedeelte van haar taak aan jongere krachten overgeven, de winkel werd echter aangehouden. Een paar jaar geleden is zij gestorven, de winkel is gesloten, het huisje staat tot heden onbewoond. Het uithangbord hangt nog op dezelfde plaats. De vreemdeling gaat eraan voorbij zonder dat het enige gedachte bij hem opwekt, maar bij de dorpeling roept het de herinnering op aan de tijd van rijke dorpspoëzie.

W. Knoop

Zoals hier en daar al bekend is zal, naar ik hoop, aan het eind van dit jaar mijn boek over de predikanten, kerken en pastorieën van Nederhemert uitkomen. Er staan ook

afbeeldingen in en het zal ongeveer 150 pagina's omvatten. De prijs is nog niet zeker, maar zal uitkomen tussen 20 en 25 euro. Wie zich alvast van een exemplaar wil verzekeren,

kan zich opgeven bij mij: treesblom9@gmail.com
Ook wie op een andere manier dit project wil ondersteunen, kan zich bij mij melden.

Trees Blom

Hakuna Matata Holidays

Hakuna Matata Holidays in Griekenland, een kennismaking

Wij zijn Jan van den Heuvel en Will van den Heuvel-Kastelijn. Ik, Will, ben de dochter van Jan en Betsie Kastelijn-Boere. Zij hebben jarenlang eerst samen met mijn grootouders en later met mijn broer Richard 'de Speeltuin' in Nederhemert-zuid gerund. Na heel wat arbeidservaring in meerdere branches ben ik uiteindelijk met het verhuren van vakantie accommodaties in de 'hospitality'-branche terug gekeerd.

In 2007 kwamen wij voor het eerst in deze omgeving. Een omgeving waar we ons heel snel thuis en welkom voelden door de enorme gastvrijheid van de Grieken, de reden waarom we besloten dat onze toekomst in dit stukje Griekenland ligt. Voor ons was vanaf het begin

duidelijk dat we zelf een huis wilden bouwen. Nadat Jan grondig gezocht heeft naar een geschikt stuk land, vond hij deze prachtige olijfboomgaard. Naar alle kanten een schitterend uitzicht, hier en daar een streepje Middellandse Zee, de bergen van Agios Nikolaos in het westen, de bergen achter Pylos, de vlakten naar het oosten, veel olijfbomen en een stuk staatsbos. Lekker afwisselend met roofvogels, huilende jakhalzen in de avond, vrolijk zingende vogels, het gezang van de cicades, de ongelofelijke stilte en de oneindigheid van het heelal bij nieuwe maan. Ons stukje geluk op aarde wat we graag willen delen met onze gasten.

Jan heeft zo'n 10 jaar gevaren op koopvaardischepen op de 'wilde vaart'. Hij heeft de laatste 20 jaar zijn eigen timmerwerkplaats gehad en heeft mooie interieurs gemaakt voor zijn klantenkring.

Will heeft ruim 10 jaar gewerkt als tandartsassistent en eveneens 10 jaar als accountmanager in stationary en merchandise artikelen. Op latere leeftijd heeft Will de studie Pabo opgepakt met daarna een HBO+ en een Master in Special Educational Needs. In totaal is Will 10 jaar werkzaam geweest in het Voortgezet Speciaal Onderwijs.

Wij hebben samen een dochter waarbij de ontwikkeling niet geheel volgens het boekje is gegaan, waardoor wij ons, naast veel theoretische kennis, ervaringsdeskundige voelen. Wij verwachten dat we met ons pakket aan kennis en levenservaring van grote toegevoegde waarde zijn om een fijn verblijf voor onze gasten te realiseren.

Bij Hakuna Matata Holidays in Messinia op de Peloponnessos in Griekenland verwelkomen we graag (maar niet alleen; ook 'gewone' gezinnen zijn welkom) gezinnen met een zorgintensief kind(eren) op psychiatrisch/mentaal gebied zoals Autisme, ADHD, hoog/laagbegaafdheid, hooggevoeligheid.

Ouders komen volledig tot rust door onze unieke Nanny-service. Het geeft hen de gelegenheid om extra tijd met hun andere kinderen door te brengen of om echt een aantal uren aandacht aan elkaar te kunnen geven voor een fijne wandeling, romantisch diner of wat ze graag willen. Wij zorgen dat de kinderen ook een fijne tijd hebben door een activiteit te gaan ondernemen die de kinderen leuk vinden. Uiteraard hebben we een aantal activiteiten die voor iedereen leuk kunnen zijn. Maar als een kind een bijzondere wens heeft proberen we daaraan te voldoen. Enkele voorbeelden van activiteiten: koken of bakken (voor het hele gezin), schilderen, knutselen, speurtocht, de dieren verzorgen etc.

Het verblijf is in een comfortabele houten woonwagen in onze olijfgaard. Er zijn 2 woonwagens; voorzien van alle gemakken. Door de kleinschaligheid kunnen we, desgewenst, veel aandacht besteden aan onze gasten. Tussen de woonwagens zijn het

zwembad met jetstream en het kinderbad met jacuzzi gesitueerd. Onze omgeving is geschikt voor actieve maar ook 'lekker-uitrusten-vakanties! Strand, zee, sport, cultuur, natuur, het is allemaal dichtbij. Meer informatie op onze website:

<https://www.hakunamatataholidays.nl>

Buiten de schoolvakantie ontvangen we graag individuele gasten maar ook leggen we ons toe op specifieke doelgroepen.

Tijdens de laatste week van oktober en de eerste week van november organiseren we de olijfplukweken. 2 x een arrangement van een week waarbij onze gasten zelf de olijven gaan oogsten in onze eigen olijfgaard of in die van een bevriende Griek. Naast het oogsten gaan we op bezoek bij de olijfperserij, een olijfmuseum en houden we een proeverij. Onze gasten gaan naar huis met heel veel informatie over (h)eerlijke olijfolie en 2 liter olijfolie van hun zelfgeplukte olijven. Dus altijd al eens lekker actief olijven willen plukken? Kijk op onze website voor meer informatie <https://www.hakunamatataholidays.nl/uniek-aanbod/>

Een andere doelgroep waar we ons op richten is die van de retraites. Afgelopen juli hadden we onze eerste ervaring daarmee en iedereen, de deelnemers, de coaches en wij zelf waren erg enthousiast over de manier van werken, de diepgang en het effect wat zo'n week bewerkstelligt. Deze keer was het een groep mensen die leden onder een burn-out en overspannenheid. In de toekomst zullen ook andere vormen van retraites georganiseerd gaan worden.

De vrouw met de hond

Mijn kleindochter is een dagje bij me. En ze heeft een vieze broek. Ik verschoon haar op de keukentafel. Nou, mijn hond kan er wat van, maar kleindochter ook! De luier leg ik even buiten om het hoekje bij de achterdeur. Ondertussen heeft de hond een houten puzzelstukje te pakken gekregen en bijt er lustig op los. Snel pak ik het van haar af, maar het is al te laat. Die kan ik wel weggooien. Maar waar laat ik dat puzzelstukje? Groene container? Het is toch houtafval? Maar er zit wel verf op. Dan maar even om het hoekje buiten neerleggen. Tussen de middag bak ik voor de lieve meid een pannenkoekje. Daar wil ze graag poedersuiker op. Nou, bij oma kan en mag heel veel, ook zoetheid. Na het eten is de poedersuikerbus leeg. Waar laat ik die? Restafval? De bus voelt aan als karton. Of toch niet? Ook deze verdwijnt buiten om het hoekje. Tijd voor een middagslaapje. Ik breng kleindochter naar bed, kom beneden en zie dat de hond haar slippertje kapot heeft gevreten. Uit verveling of aandacht, daar heb ik alle begrip voor. En een nieuw slippertje is zo gekocht. Daar hoeft je het dorp niet voor uit. Maar een groter probleem is waar ik dat kapotte slippertje laat. En de versleten rugzak van schooljaar 2018-2019 en schoenen van mijn zoon. En de oude etui van dochterlief, want die is echt aan een nieuwe toe. Ik voel een Afval Vermoeidheid Richting Inzameling vanuit mijn tenen opborrelen. Heeft u daar ook wel eens last van? Ik bedoel, dat u moe wordt van het nadenken waar je het afval laat? Heeft u de afgelopen zomervakantie ook flink afval opgeruimd en waarschijnlijk ook naar de milieustraat geweest? Wat was het daar druk! Het zal ooit wel eens gaan wennen en dan gooien we ons afval gedachte- en moeiteloos op de juiste plaats en kunnen we er hartelijk om lachen dat we voorheen zo moeilijk deden. 's Avonds ligt deze vermoeide oma heerlijk in bed. Plotseling, midden in de nacht, word ik wakker van een zomerse flinke bui met veel wind en regen. Ik schiet rechtop in bed en denk: "M'n vuil...het ligt allemaal nog buiten om het hoekje!" Zachtjes maar snel wip ik het bed uit, trap af, naar buiten. En tot mijn

verbazing zie ik het vuil nergens meer liggen. Weggewaaid natuurlijk. Ik wil absoluut niet dat het vuil bij de burens in de tuin beland. Vlug pak ik een zaklamp. En in het nachtelijk uur speur ik de tuin af. Maar hoe ik ook zoek het ligt nergens. Geen luier, speelgoed, geen van-alles-en -nog-wat. Mijn man komt bezorgd vragen wat ik in de stromende regen en rukwind aan het doen ben. En nu blijkt dat hij alles al had opgeruimd! Vind u dat niet lief en geweldig?

Ik ben niet de enige die vuil 'buiten' bewaart. Als ik met mijn hond buiten het dorp wandel zie ik vuil in de polders liggen. Misschien denken eigenaren hiervan het ooit nog eens te scheiden en op te ruimen. Maar na een week word ik het zat. Dan verdwijnt het vuil wat 'buiten' ligt in mijn rugtas en neem ik dat mee naar huis. Vind u dat niet lief en geweldig? In mijn vorige restafvalcontainer had ik altijd plaats over. Maar nu rijst er een nieuw dilemma voor mij op. Waarschijnlijk voelt u de bui al hangen. Want hoe krijg ik dit straatafval op de juiste wijze gescheiden? Daarom loop ik nu sinds kort met vier rugtassen op mijn rug. Een blauwe voor papier, een oranje voor plastic, een rode voor restafval en een groene voor glas en blik.....Maar waar laat ik dit allemaal als ik thuis kom? De plasticcontainer zit bomvol. Restafval moet ik tegenwoordig betalen. Begrijpt u mij nog? Begrijpt u diegene die zijn eigen vuil niet opruimt? Begrijpt u dat het Afval Vermoeidheid Richting Inzameling bij mij nog steeds toeneemt in plaats van minder wordt? Begrijpt u dat ik hierdoor steeds minder met mijn hond ga wandelen in de groene polders en over de slingerende dijken? Zou u mij willen helpen door uw eigen afval, direct op de bestemde plaats te deponeren? Hopelijk ziet u mij en hond weer spoedig wandelen, 's avonds als het schemert en het heel stil is.....dan geniet ik van mensen die buiten zitten en zachtjes wat keuvelen met elkaar, gezellig rond een vuurtje.....

Koninklijke onderscheiding

Koninklijke onderscheiding voor brandweerman Hendrie Hak

Vrijdagavond 6 september werd tijdens een feestavond van de brandweerkorpsen Gameren, Nederhemert Brakel en Zaltbommel 16 brandweermannen Koninklijk onderscheiden door burgemeester P. Rehwinkel. Omdat onze dorpsgenoot Hendrie Hak al meer dan 20 jaar deel uit maakt van korps Nederhemert werd hij Koninklijk onderscheiden en benoemd als Lid in de Orde van Oranje-Nassau. Hendrie was zeer verrast en vertelde dat het mooi is om een koninklijke onderscheiding te krijgen, want dan besef je pas dat toch je inzet als brandweerman zeer gewaardeerd wordt.

Hendrie: "In december 1995 werd ik gevraagd om bij de brandweer te komen, in de plaats van Gerrit van Genderen. Die nam afscheid en zodoende kwam er een plaats vrij. En omdat ik toen bij bedrijf Vos Truckparts aan de Molenstraat werkte, kon ik bij de brandweer komen. In maart 1996 kreeg ik mijn vaste aanstelling. Ik doe dit nu dus 23 jaar met veel plezier voor de post Nederhemert. Vanaf 2006 zijn we verhuisd met bedrijf Vos Truckparts naar Zaltbommel en daar ga ik vanaf die tijd overdag mee met de brandweer Zaltbommel als er een uitruk is. Ik hoop dat ik dit nog vele jaren mijn werkzaamheden bij de brandweer kan en mag doen."

55 jaar getrouwd

Jan (79) en Mijns Bok- Koppelaar (78) 55 jaar getrouwd.

Op zondag 9 juni waren Jan en Mijns Bok 55 jaar getrouwd en toen was de laatste vorige dorpskrant al gesloten, klaar voor de drukker. Daarom staan we nu in deze uitgave stil bij dit 55-jarig huwelijk. Op een middag begin juli heb ik een afspraak met Jan en Mijns Bok. Mijns zit al buiten te wachten op mij en ook Jan komt erbij want het paar moet eerst op de foto. Mijns doet het woord, Jan luistert mee en bevestigt

soms een antwoord met een knik. Vanaf hun trouwdag woont het echtpaar al in de ouderlijke woning van Jan aan de Nederhemertsekade. Jan en Mijns trouwden in 1964 op het gemeentehuis in Sliedrecht en de kerkelijk inzegening van hun huwelijk was in de Christelijke Gereformeerde kerk van

Sliedrecht door ds. C. Smits. Hun trouwtekst was uit Ps. 37 vers 5: "Wentel uw weg op den Heere en vertrouw op Hem; Hij zal het maken". Het echtpaar heeft 4 kinderen (drie zonen en een dochter) en 17 kleinkinderen. Drie kinderen wonen er in Nederhemert en een zoon met zijn gezin in Doornspijk. De 4 kinderen van Jan en Mijns zijn allemaal geboren in de slaapkamer van het huis waar ook Jan 79 jaar geleden werd geboren. Mijns, geboren in Sliedrecht, komt uit een gezin van 8 kinderen, 6 meiden en 2 jongens. Twee broers van Mijns en een zus zijn helaas al overleden, 1 broer werd

maar 35 jaar. Toen Jan en Mijns getrouwd waren, overleed 9 maanden later de vader van Jan, die ook bij hun inwoonde. Jan zijn moeder was al jaren daarvoor overleden. Af en toe zie je hen samen wandelen door ons dorp, soms op weg naar de Coöp of de slager. En ook bij t Kloske zie je ze voor een boodschap. "Maar", zegt Mijns: "eens in de week rijden wij met de auto naar de supermarkt in ons dorp". Mijns vertelde dat ze eerst elke dag een veel groter rondje samen wandelden in Nederhemert. Maar zij worden ook ouder en ook het wandelrondje is kleiner geworden. Maar ze

vertelt mij ook dat ze 's 'morgens al om half zeven samen gaan wandelen bij mooi weer.

"Maar wij liggen 's 'avonds om tien uur al op bed hoor!"

Jan tuint nog graag een beetje, maar hij zit ook nog graag even in zijn kantoor. Dat is te begrijpen, want Jan is vele jaren werkzaam geweest als boekhouder op

kantoren o.a. bij Gebr. Vos transport. Die waren toen nog in ons dorp gevestigd.

Mijns doet het huishouden nog steeds helemaal zelf en dat mag je als een wonder zien. Want 10 jaar geleden is Mijns geopereerd aan een hersentumor. Ze heeft lang gerevalideerd in het Zonnelied te Ammerzoden, maar ze mocht weer thuiskomen. Nog steeds gaat lopen moeilijk. "Ik kan geen evenwicht houden, maar het zit niet in mijn benen maar in mijn hoofd". Jan ondersteunt haar in het wandelen en samen zijn het nog twee tevreden mensen die hopen dat ze nog wat jaartjes samen mogen zijn. "Maar dat weten wij niet" zegt Mijns. Kleinzoon

Rick komt het erf oprijden in de rolstoel en gaat vertellen dat hij best veel bij opa en oma komt en dat hij na de vakantie naar de Gomarusschool in Zaltbommel gaat. Je ziet Jan en Mijns glunderen. Vreugde en verdriet liggen dicht bij elkaar. Ik bedank hen voor het gesprek, pak mijn fiets en ga naar huis. Terwijl

ik fiets denk ik: "Dit zijn nog twee tevreden mensen, die nog gelukkig samen een rustig leven hebben in deze gejaagde wereld".

Dirk Brugmans

Bloeiend spul

Bloeiende cactussen.

Daar gaat de telefoon tussen de middag, Alie van Zandvliet aan de lijn: "Nu moet je toch eens komen Dirk, want nu heb ik iets voor de dorpskrant. Wij hebben namelijk twee bloeiende cactussen en die hebben nog nooit gebloeid. Maar gisteren zijn ze opengegaan en kwamen er prachtige bloemen uit, echt juwelen van bloemen".

Dus in de middag even naar Gerrit en Alie van Zandvliet gefietst die in de Hofstraat nr.11 wonen. Bij aankomst zie ik dat Gerrit een dutje doet in de tuinstoel en gelijk met zijn ogen dicht praat met zijn vrouw, echt leuk om te horen: "Moet jij die krotten vandaag hebben vrouw of morgen, want dan ga ik die wel halen hoor".

En dan stap ik binnen in het zomerverblijf en is Gerrit meteen klaarwakker. want Gerrit is de man van de planten die hij verzorgt en water geeft, is er altijd mee bezig. De cactussen staan op tafel. Echt mooie bloemen. Ik zet ze op een mooie plaats om een foto te maken. Eéntje met alleen de bloemen en een foto met de trotse Gerrit erbij, want dat is de bloemist en tuinder. Het is een oase in de achtertuin van Gerrit en Alie, met heel veel druiven, niets dan druiven. Wat is die Gerrit daar trots op. Maar even terug naar de cactussen. Wat zijn daar mooie bloemen in gekomen. "Ja", vertelt Alie: "in een paar dagen tijd waren de bloemen er wij wisten niet wat wij zagen, echt schitterend". Het is een witte bloem met soms bladeren ertussen die paars zijn. Helaas, binnen een paar dagen waren de bloemen

uitgebloeid. "Maar hoe heet zo'n cactusbloem nou, wij weten het niet", zeggen Gerrit en Alie. Thuisgekomen vraag ik dat aan mijn vrouw en die zoekt dat via internet op. De cactus heet: *Gymnocalycium*. Zo, dat weten wij ook weer.

Dirk Brugmans

Uit de pastorie

Wilhelm Busch

Ik hoop dat jongeren dit ook lezen. Daarom begin ik mijn praatje met een plaatje, twee zelfs. Op de bovenste foto zie je een paar jongeren in gesprek met een oudere man. Je ziet aan de gezichten dat het een boeiend gesprek is. Veel jongeren denken dat je met een oudere onmogelijk een boeiend gesprek

kunt hebben, maar dat kan dus wél. De oudere man op het plaatje is Wilhelm Busch, hij was evangelist in Duitsland. Op de foto eronder spreekt hij voor een zaaltje met jongeren. Ze praten niet met elkaar, ze kijken allemaal naar de spreker en ze luisteren!

Deze Wilhelm Busch vertelde een keer het volgende. Het was een dag voor zijn dood. Ik geef het ongewijzigd aan je door:

“Er was eens een grote bijeenkomst, waarin een geleerde man twee uur lang betoogde, dat er geen God was. Hij had al zijn geleerdheid op tafel gelegd. De zaal was vol met mensen. Bovendien was het er grijs van de rook. Aan bijval ontbrak het niet. “Hoera, er is geen God! We kunnen doen wat we willen!” Toen de spreker na twee uur klaar was, stond de voorzitter van de bijeenkomst op en zei: “Nu is er gelegenheid om vragen te stellen. Wie wat wil zeggen, kan zich melden!” Natuurlijk had niemand daar de moed voor. Iedereen dacht: “Zo’n geleerde man kun je toch niet tegenspreken?” Ongetwijfeld waren er mensen die het niet met hem eens waren, maar wie zou de moed hebben om naar voren te komen naar het podium, als er duizend mensen zitten die luid bijval schreeuwen? En toch! Een stem meldt zich!

Op de achtergrond maakt zich een oude oma kenbaar, zo’n echte Pruisische grootmoeder met een zwart mutsje, zoals je die in het Ruhrgebied veel hebt. Op haar melding vraagt de voorzitter: “Oma, u wilt wat zeggen?” “Ja”, antwoordt oma, “ik wil wat zeggen.” “Welnu, dan moet u naar voren komen.” “Ja”, zegt oma, “ik kom eraan.” Wat een dappere vrouw! Dit is gebeurd zo rond het jaar 1925.

Oma marcheert naar voren, naar het podium, gaat bij de lezenaar staan en begint: “Mijnheer de spreker, u hebt nu twee uur lang gesproken over uw ongeloof. Laat mij vijf minuten spreken over mijn geloof. Ik wil u graag zeggen wat mijn Heere, mijn hemelse Vader, voor mij

gedaan heeft. Weet u, toen ik een jonge vrouw was, verongelukte mijn man in de mijn, en ze brachten hem dood in huis. Daar stond ik met mijn drie kleine kinderen. De sociale voorzieningen waren in die tijd erg karig. Ik had wanhopig kunnen worden, toen ik bij het lijk van mijn man stond. Maar weet u, God begon mij te troosten, zoals geen mens mij troosten kon, Wat de mensen tegen mij zeiden, ging het ene oor in en het andere oor uit. Maar Hij, de levende God, heeft mij vertroost! Toen heb ik Hem gezegd: Heere, nu moet U de Vader zijn voor mijn kinderen! (het was aangrijpend, hoe die vrouw dat vertelde). Ik heb 's avonds vaak niet geweten, hoe ik aan het geld moest komen om mijn kinderen de volgende dag te geven wat ze nodig hadden. En dan heb ik het weer tot mijn Heiland gezegd: Heere, U weet toch hoe ellendig dat ik ben, help mij toch." En toen wendde de vrouw zich weer tot de spreker en vervolgde: "Hij heeft mij nooit in de steek gelaten, nooit. Het ging door grote duisternissen, maar Hij heeft mij nooit in de steek gelaten. En God heeft nog meer gedaan, Hij heeft Zijn Zoon gezonden, de Heere Jezus Christus. Hij is voor mij gestorven en opgestaan en Hij heeft mij met Zijn bloed schoongewassen van alle zonden! Ja", vervolgde ze, "nu ben ik een oude vrouw. Ik zal gauw sterven. En weet u, Hij heeft mij ook een zekere hoop op het eeuwige leven gegeven.

Als ik hier mijn ogen sluit, dan zal ik ontwaken in de hemel, omdat ik Jezus' eigen ben. Dat allemaal heeft Hij voor mij gedaan. En nu wil ik u vragen, mijnheer de spreker, wat heeft uw ongeloof voor u gedaan?"

De spreker stond op, klopte haar op de schouder en zei: "Zo'n oud vrouwtje zullen we het geloof maar niet afnemen. Voor oude mensen is dat prima". Toen had je die oude oma moeten zien. Energiek weerde ze dat af en zei: "Nee, nee, daar hoeft u bij mij niet mee aan te komen. Ik heb een vraag gesteld, mijnheer de spreker, en die zúlt u beantwoorden. Wat mijn Heere voor mij gedaan heeft, dat heb ik u verteld. En nu moet u mij vertellen, wat uw ongeloof voor u gedaan heeft?"

De spreker moest het antwoord schuldig blijven."

Vrouwenvereniging Priscilla 50 jaar!

Vrouwenvereniging 'Priscilla' uit Nederhemert herdenkt haar 50-jarig jubileum.

Op 5 september 2019 was het 50 jaar geleden dat er door mevrouw van Vliet, destijds predikantsvrouw, een vrouwenvereniging werd opgericht. Al die achterliggende jaren mocht het Woord gelezen en onderzocht worden.

Op donderdag 12 september stonden we samen met de kerkenraad daarbij stil. We kwamen vanaf half zes samen in Rehoboth. Nadat we een groepsfoto gemaakt hadden, werd de avond geopend door ds. J. van Meggelen. De meditatie ging over de naam van de vereniging: 'Priscilla'. In Handelingen 18 wordt van haar gesproken. Ze was een vooraanstaande vrouw die in de vreze des HEEREN heel veel mocht betekenen voor Paulus en Apollos en dienstbaar mocht zijn in de gemeenten.

Daarna gebruikten we een koud/warm buffet. Twee van de leden waren ook 50 jaar lid. Mevr. Toos van de Werken en Mevr. Diena van Genderen. Zij werden toegesproken en een boeket bloemen overhandigd.

Vele herinneringen werden opgehaald en oude foto/plakboeken werden bekeken. We dachten aan de vrouwen die ons ontvallen zijn en in het verleden heel veel voor de vereniging betekend hebben. Aan het eind van de avond werd door de dominee de avond besloten met het lezen van Psalm 50 en dankgebed.

Alle vrouwen kregen een boekje uit de 'Lichtdragers'-serie en een pen met de naam erop.

We mogen terugzien op een waardig herdenken en een fijn samenzijn.

Mw. T. van de Werken en mw. D. van Genderen zijn al 50 jaar lid!

Bestuur en leden vrouwenvereniging Priscilla

Bange dagen... oorlogstijd (2)

Via Maarten Vos ontvingen wij een boekwerkje van dhr. C. van de Werken, Ernst zoon. Hij schetst een tijdsbeeld vanuit Nederhemert waar hij destijds woonde. We laten u stukjes meelezen uit het boekje: (deel 2)

Het vorige stukje (jaargang 7/nr. 2) eindigde met 28 augustus 1944. We gaan verder...

Op 19 september gaat er weer een siddering door de dorpen. In Kerkwijk worden er drie jonge getrouwde mannen door de Duitsers vermoord. In de vroege morgen van 19 september worden deze drie mannen op straat gevonden. Ze waren 's avonds door de Duitsers in een schuur gevonden waar ze waren weggekropen omdat ze niet wilden gaan werken voor de Duitsers. Een van de mannen, de heer van Leeuwen, kwam uit Delwijnen. Zo dicht bij Nederhemert.

In Nederhemert staan telkens de Duitsers aan de deur van dokter Keizer aan de dijk. Hij blijkt niet thuis. Hij lijkt plotseling uit het dorp verdwenen te zijn. Blijkbaar werd het hem te heet onder de voeten. Het scheen dat de Wehrmacht nog een appeltje met hem te schillen had.

Op maandag 25 september worden er weer 3 schepen door de Tommies (Canadezen) beschoten die hier voor Nederhemert in de dode Maasarm liggen. De mensen weten niet waar ze het zoeken moeten van angst. Ze gaan maar steeds achter de muren staan of liggen en kunnen niets anders doen dan afwachten. Tot driemaal draaien ze rond en duiken op de schepen. Er vinden gelukkig geen persoonlijke ongelukken plaats. Er is een korte rust en de volgende dag worden deze schepen weer en nog veel zwaarder onder vuur genomen. Een regen van kogels en bommen daalt neer op de schepen. Met zo'n aanval liggen alle mensen achter muren of in de slootkanten en bermen weggedoken. Vooral voor zieke mensen die niet van hun bed kunnen is dit echt een verschrikking omdat zij niet kunnen schuilen voor het gevaar. Tijdens zo'n aanval spuit de modder en het water uit de Maas wel 50 meter de lucht in en na de

aanval is het rennen en vliegen van en naar de schepen waar de schippers totaal van slag en onder de modder wegluchten. Hoewel er deze keer wel gewonden zijn gevallen viel het toch mee. Wat een wonder dat de aanval geen mensenlevens heeft gekost. Er zijn in totaal 18 bommen langs de dijk gevallen. In het dorp zijn overal de ruiten gesprongen en op sommige plaatsen waren de deuren uit de sponningen geslagen. De schrik zit er flink in bij de mensen. Als er later op de dag, als men met elkaar op straat staat bij te praten weer een formatie vliegtuigen aankomt slaat weer iedereen op de vlucht. Het is moeilijk te begrijpen dat schippers vanuit Engeland het advies kregen niet te varen voor de Duitse Wehrmacht. Nu de schippers daardoor noodgedwongen stilliggen, worden ze alsnog door de Canadezen beschoten. Niemand begrijpt het.

Op woensdag 28 september worden alle schippers ondergebracht bij burgers hier in het dorp omdat het veel te gevaarlijk is om op de schepen te blijven. Het wordt nu best vol in het dorp. De bewoners van in totaal 50 schepen krijgen een gastvrij onthaal in de huizen van het dorp. Juist in die week zit men al meer dan een week zonder stroom. Erg lastig.

Op 29 september, 's middags om 3 uur worden de schepen weer beschoten. Iedereen moet z'n plekje in de schuilplaatsen weer innemen. Het is maar goed dat er niemand meer aan boord van de schepen is want nu zijn er 2 schepen zo zwaar beschadigd dat de luiken overal heen zijn weggeslagen en twee stuurhutten zijn totaal uit elkaar gereten. Bij deze aanval werden op de Doornwaard, aan de overkant van de Maas, 2 koeien gedood en 2 koeien zijn zo gewond dat ze moesten worden afgemaakt. Gelukkig vonden er geen persoonlijke ongelukken plaats. Na deze bombardementen zijn alle schippers bij elkaar gekomen bij de Coöperatie. Zij overleggen met de burgemeester of het niet verstandiger zou zijn om de schepen weg te slepen naar een andere plaats. De burgers die langs de dijk wonen zijn ontzettend bang geworden van de

beschietingen. Desondanks beluit men het allemaal nog maar eens af te kijken. De schippers en ook de bevolking zijn wel ontzettend teleurgesteld in de geallieerden. Wie had ooit kunnen denken dat ze beschoten zouden worden door deze groep. Uiteindelijk besluiten de schippers uit veiligheids-overwegingen de schepen verder uit elkaar te slepen. Dit gebeurt 's nachts omdat niemand overdag naar zijn schip durft te gaan.

De volgende dag komt er weer een formatie vliegtuigen van de geallieerden. Blijkbaar zijn ze nu wel ingelicht en er volgt geen aanval. Wel zien de mensen ze richting Andel vliegen waar weer wel schepen gebombardeerd worden. Ook aan de Rietschoof liggen nu een paar schepen en die zijn vandaag beschoten.

In de avond van deze dag komt de gemeentebode vertellen dat er 50 mensen naar Zaltbommel moeten om te gaan werken voor de Duitsers. Deze mannen zijn al uitgekozen en komen allemaal uit de arbeidende klasse. Elke dag brengt nieuwe zorgen met zich mee. Aan de ene kant de angst voor de geallieerde vliegtuigen en aan de andere kant de angst voor de meedogenloze Duitsers. Aan de ene kant: Als er 50 mannen naar Zaltbommel gaan, zijn ze onderweg een prooi voor de vliegeniers. Aan de andere kant, als men beluit niet te gaan dan zullen de Duitsers vreselijk harde maatregelen nemen. De dood van de drie mannen in Kerkwijk ligt nog vers in het geheugen.

De volgende dag, op zaterdag om 7 uur in de ochtend, staan er 50 mensen aangetreden om naar Zaltbommel te gaan. Familieleden kijken ze na met intense angst. Niemand weet of ze hun geliefden zullen weerzien.

In Zaltbommel moeten de mannen loopgraven graven. Hieruit blijkt dat de Duitsers in de herfst van 1944 nog steeds geen plannen hebben om de strijd te staken. Niet alleen in Zaltbommel worden mensen te werk gesteld. Bij de brug bij Heusden en bij de brug bij het Eiland moet er ook worden gewerkt voor de Duitsers. Daar worden mensen uit Wijk en Aalburg voor aangewezen.

Op zondag wordt de draaibrug bij 't Eiland weer beschoten. Het schip wat erbij ligt was al

half gezonken door de granaten. Niemand schijnt er zich meer druk over te maken. De oorlog duurt voort... (wordt vervolgd)

SS-moorden in de Bommelerwaard zijn nooit bestraft (BD 06-12-18)

KERKWIJK/NIEUWAAL - Met de komst van de SS naar de Bommelerwaard werd het een stuk grimmiger in het gebied. Voor het aanleggen van verdedigingswerken gingen SS'ers in de dorpen op zoek naar mannen om te graven.

Jaap Louwerse, Hendrik Werner en Willem van Leeuwen, die zich op de zolder van een Kerkwijkse boerderij verstopten om niet voor de Duitsers te hoeven werken, moesten dat op 20 september 1944 met de dood bekopen. Ze werden uit hun schuilplaats gesleept en even verderop, waar nu de voetbalvelden van VV Kerkwijk liggen, vermoord.

Een paar dagen eerder, op 15 september, hadden SS'ers al Jacob Ekelmans, vader van zes kinderen, doodgeschoten in Nieuwaal. Dat gebeurde tijdens een razzia op zoek naar dwangarbeiders.

Op 24 september werden bij Alem Jan Klingen, zijn dochter Tilly en Louis Boelen doodgeschoten. Ze waren gearresteerd wegens verzetswerk. Boelen was de eigenaar van hotel Den Boogerd, het onderkomen van de eenheid van Oskar Pahnke. Zijn vrouw, Jeanne Boelen, had nog wanhopig geprobeerd om met hulp van Pahnke haar man vrij te krijgen.

De Duitse justitie stelde volgens Bob Gerritsen in de jaren '60 een onderzoek in naar de oorlogsmisdaden door Pahnke's SS-eenheid in de Bommelerwaard. De verdachte van de moord op Ekelmans kon al niet meer vervolgd worden; hij was in 1945 gesneuveld in Polen. In 1972 zette justitie zonder resultaat een punt achter het onderzoek.

Swim to Fight Cancer

Deelname Johan van Loon aan de Swim to Fight Cancer

Johan zwom de laatste meters samen met zijn vroegere hoofd-arts uit het JBZ in Den Bosch

Swim to Fight Cancer is een recreatief zwemevenement in een stads décor, waarbij teams en deelnemers zoveel mogelijk donaties ophalen voor wetenschappelijk kankeronderzoek en preventie.

In maart 2017 kreeg Johan de diagnose kanker.

Dit heeft een grote impact gehad op zijn leven en dat van zijn gezin en familie.

Iedereen in zijn nabije omgeving leefde mee, maar hijzelf moest het hele traject doorlopen met dieptepunten en als hoogtepunt dat hij nu zelf mag en kan deelnemen.

Twee jaar geleden, in de moeilijkste periode van zijn behandelingen, hebben diverse familieleden en vrienden van hem deelgenomen aan deze zwemtocht door Den Bosch, om zo geld op te halen voor onderzoek. Deze zwemmers uit de Bommelerwaard hebben zich nu weer ingeschreven met in hun midden Johan als deelnemer.

Hij is uiterst gedreven, want hij weet waar hij het voor doet en waar hij vandaan komt. Hij is dankbaar dat hij kan deelnemen.

De deelnemers betalen, door middel van inschrijfgeld, de kosten van het evenement.

Het sponsorbedrag wat er opgehaald wordt is voor 100% bestemd voor onderzoek.

Johan vindt het heel belangrijk om het belang van onderzoek en de daarvoor benodigde gelden nogmaals onder de aandacht te brengen. Door een nieuwere vorm van behandelen, immuuntherapie, is hij namelijk genezen.

Dus mocht U hem nog willen sponsoren, dan kan dat nog! Ga daarvoor naar www.fightcancer.nl. Daarna zoekt u naar de deelnemer Johan van Loon

Ook kunt U zich aanmelden als stamceldonor. Dit is voor veel patiënten met een vorm van bloedkanker vaak een laatste kans op leven. Kijk hiervoor op www.matchis.nl

In de volgende krant zullen we berichten over het verloop van de zwemtocht en de ervaringen van Johan.

Johan wil hierover praten en uitdragen naar buiten om de mensen te doordringen van het belang van onderzoek.

A poster for the 'Swim to Fight Cancer' event. It features a blue circular logo with the text 'Swim to Fight Cancer' and a vertical blue banner on the left with the text 'SPONSOR JOHAN'. The background is a photograph of people swimming in water. Text on the poster includes: 'SPONSOR JOHAN' (top right), 'U kúnt nog sponsoren!!!' (center), 'Ga daarvoor naar www.fightcancer.nl' (center), and 'zoek op: Johan van Loon' (bottom right).

Uit vroeger jaren - bieten

Bieten

Er zijn verschillende soorten bieten zoals rode bieten, voederbieten en suikerbieten. Rode bieten worden ook wel krotten genoemd. Deze bevatten veel caroteen, vandaar die donkerrode kleur. Deze zijn

zowel voor menselijke consumptie geschikt als voor veevoer. Tegenwoordig zijn er ook krotten met een andere kleur. Voederbieten zijn uitsluitend bestemd voor veevoer. Veel dieren, zoals paarden, koeien, schapen, geiten, konijnen, hazen en schapen zijn er dol op. Deze bieten groeien voor 90% boven de grond en rooien daarom makkelijk. Voor de koeien maalden wij ze met een bietenmolen. Voor andere dieren hoefde dat niet, die knaagden ze vanzelf op. Maar koeien hebben bovenin geen voortanden, wel kiezen, dus kunnen niet knagen. Sommige voederbieten hebben een groenachtige kleur maar er is ook een soort die lichtrood is. Deze bieten hadden op sommige plaatsen een bijnaam zoals mangels, strooppeejen, voejerpeejen enzovoort. Suikerbieten worden uitsluitend geteeld voor de suikerfabriek om er suiker uit te halen. Het zaad van suikerbieten werd door de fabriek gratis geleverd. De fabrieken hadden door het hele land vertegenwoordigers die alles regelden, dat noemde men bietenagenten. Mijn vader is dat ook jaren geweest, later ik ook nog even. Op zijn Hèmer was je peejeagent. In het voorjaar gingen wij met een contract onze klanten af en vroegen hoeveel bieten zij dat jaar wilden telen, vulden het formulier in en daarna werd ondertekend door de boer. Op dat formulier konden ze ook vragen om alvast een voorschot te krijgen. Dat was bedoeld voor de arme boeren, maar ik

heb niet meer meegemaakt dat er boeren waren die daar gebruik van maakten

Wij hadden ook een zaaimachine van de fabriek. Deze had aan de voorkant twee kleine wielletjes en achter twee grote, waarvan één de machine aandreef. Deze machine werd getrokken door een paard en later door een tractor. Mijn vader had altijd maar zaad van één ras. Er was nog een ander ras, maar die rooide moeilijk. En omdat het toen nog handwerk was, koos hij altijd voor dat ene. Op een gegeven moment was er een boer die beslist dat andere ras wou. Mijn vader probeerde hem nog om te praten omdat die zo moeilijk rooibaar waren. Maar die boer was onverbiddelijk. Hij moest en zou dat andere ras hebben. Bij de fabriek was het niet meer voorradig, dus mijn vader had enige collega's gebeld of die hem helpen konden, maar niemand had nog wat. Ik wist nog een adres, een paar dorpen verder, waar ook nog een collega woonde. En omdat niet iedereen telefoon had, en die collega dus ook niet, kon mijn vader hem niet bellen. 's Avonds ben ik toen op mijn fietsje gestapt en er naar toe gefietst. Die man had dat ras wel gezaaid maar het zaad was op. Toen zag ik een lege zak waar met grote zwarte letters de naam van het ras opstond. Dus vroeg ik aan die man of ik die lege zak mee mocht hebben. Toen ik hiermee thuiskwam, heb ik stiekem ons eigen zaad er ingeschept. Trots als een pauw stapte ik er mee naar mijn vader, die er dolgelukkig mee was. Hij vroeg wel waar ik het gehaald had, maar ik durfde niet te vertellen wat ik had uitgespookt. Het was niet netjes van mij maar

ik had toch twee mensen gelukkig gemaakt. Toen mijn vader later aan die boer vroeg hoe dat ras hem bevalen was, zei hij het nooit meer te zaaien, want ze waren niet uit de grond te krijgen. Ik zat wel in mijn rats dat ze er achter zouden komen, want ik weet niet hoe het dan met mij afgelopen zou zijn.

Zodra het zaad op kwam, ging men met de schoffel tussen de rijen door om het onkruid om te schoffelen. Dat noemde men in Hèmert peejen rekken (rijen). In 1953 waren ze in Zeeland al verder ontwikkeld dan wij. Want toen er evacués daar vandaan kwamen, vertelden zij dat ze daar al handschoffelmachientjes hadden waar men mee tussen de rijen door kon. In ons dorp noemde men dat douwkarrekes. Die werkten als volgt: Bij de ene stap trok men het iets terug om bij de volgende stap het snel door de grond te duwen. Zo bleef er ook geen onkruid voor de schoffels zitten, omdat men het iedere keer iets terugtrok. Er zaten twee schoffeltjes aan die op maat konden worden gezet naar gelang de rij breed was.

Als de plantjes een bepaalde lengte hadden, stak men met de schoffel een deel van de plantjes om, zodat ze ongeveer 25 cm van elkaar stonden. Uit één zaadje konden wel drie plantjes komen, daarom moest men er op de knieën door om te dunnen. In begin jaren zestig van de vorige eeuw was men al zo ver dat men dit zaad kon splitsen, zodat er één plantje uit een zaadje kwam. Dit werd toen precisiezaad genoemd. Tegelijkertijd kwamen er ook precisiezaaimachines die de zaadjes op maat legden. Maar voor die tijd moest men die plantjes op één zetten, dat noemde men peeje dunnen. Hier waren de akkers niet zo groot, maar in de Hoekse waard en andere plaatsen werden grote velden gezaaid en had men veel personeel nodig om die bieten gedund te

krijgen. De vrouwen daar keken er naar uit, want dan konden zij een zakcentje bijverdienen. Niet dat de boeren zo gul waren, maar toch, iedere cent was er één. Bij ons heeft ook keer een vrouw met haar zoon uit een ander dorp het dunnen aangenomen. Toen we later gingen schoffelen wisten wij niet wat wij zagen. Ik denk dat zij op eieren gekropen hadden, want er lagen me toch een hoop eierschalen! Maar ze hadden wel goed werk geleverd. Wij deden dat dunnen op onze knieën, maar die vrouwen op die grote akkers deden het de hele dag staande. Zij namen het aan, en staande ging het sneller dan kruipen. Nu was er in dunnen ook een groot verschil. Want het was wel de bedoeling dat zij niet alleen de bieten op één zetten maar ze moesten ook gelijk het onkruid er uittrekken dat bij het overgebleven bietenplantje stond. Dat vergaten sommigen weleens en dan moesten ze het overdoen. Wij deden het dunnen dus op onze knieën en dat was geen pretje op die harde grond. Nu had mijn moeder van die dikke onderbroeken (directoires) en als die versleten waren dan knipte zij daar stukken uit, vouwde die dubbel en naaide die aan de binnenkant van onze overall, dat was wel een verlichting. Wij hadden toen nog geluk, want tegenwoordig worden die niet meer zo dik gemaakt en heeft men het over slipjes en weet ik allemaal. Maar die zijn te kort van stof dus ongeschikt voor knielappen. Ik weet nog dat ik een keer bij iemand binnenkwam en daar zat de vrouw des huizes zo'n gevaarte te stoppen, net zoals men vroeger de kousen stopte als daar een gat in zat. 't Zag er wel stevig uit. Wij hadden vroeger een waslijn voor het huis. Nou had mijn moeder de was daar opgehangen en was het 's avonds niet droog dus liet zij hem hangen tot de volgende dag. Maar toen begon het te vriezen en de was bevroor. Later die

avond kwamen er kwajongens langs en die halen die broek van mijn moeder van de lijn en zetten hem bij de burens tegen de deur. Toen die de volgende morgen de deur openden schrokken zij zich wezenloos, omdat daar zo'n harde plank naar binnen stuiterde. In mijn gedachten zie ik de buurvrouw nog aankomen met zo'n roze geval. Zij kwam bij mijn moeder vragen of die van haar was. Die keek naar de waslijn en miste hem, dus opgelost. Maar in die dagen leefde men, tijdens het bieten dunnen, wel kort aan de grond en toch is dat voor ieder mens weleens goed, niemand uitgezonderd. Zo kwam er hier eens een man om een zakje aardappels. Toen hij weg wou gaan vroeg hij mij of ik hem kende. Hij noemde zijn naam, maar dat zei mij niets. Dat kon hij niet begrijpen, want hij woonde hier niet zo ver vandaan en zat in allerlei besturen en zelfs nog op kerkelijk gebied. Terwijl hij gaat vertellen hoe hoog hij op de maatschappelijke ladder stond, had ik al gauw door dat hij graag zijn eigen stem hoorde en overliep van eerzucht. In het begin had ik nog medelijden met hem omdat hij zich, voor een vreemde, zo goedkoop stond te verkopen. Maar hoe meer hij doordraafde, hoe meer ik mij ging ergeren, want ik had het nog druk met mijn werk. Op het laatst walgde ik er van. Toen ik even de kans kreeg vroeg ik hem: "Ge zijt zeker nooit gin boer of tuinder gewiest?" Nee, dat was te min, hij had een veel beter baantje. Maar hij werd toch nieuwsgierig waarom ik dat had gevraagd. Ik zeg: "Dan hadde nog bukke en buige geleerd en soms kort aon de grond gelèèfd want dè is vur iedereen wellis goed." Hij liet al gauw doorschemeren dat ik hem beledigd had. Ik zeg: "Witte gij dan nie detter ergens geschreve staot: wie zichzelf verhoogt zal vernederd worden?" Later dacht ik: "Ik heb het niet goed gedaan, want men moet zijn naaste liefhebben." Maar op zulke momenten is dat bijna een onmogelijke opgave. Ik denk dat de aardappels niet gesmaakt hebben, want ik heb koning klant nooit meer gezien.

Als de bieten plantjes op één stonden, dan moest men nog verschillende keren schoffelen tot het dichtgegroeid was en dan had men er de hele zomer geen werk meer aan. Toch kwam toen al gauw een bestrijdingsmiddel waar het onkruid niet tegen kon, maar de bieten wel. Dat scheelde veel werk. In het najaar kwam de oogsttijd en dat kwam verschrikkelijk op je rug aan. Met de ene hand trok men aan het blad en met de andere had men met een bietenspade (peejespauke) om de biet mee los te wrikken. Deze had een kort steeltje met aan het eind heel kleine spade. Als het blad s'morgens stijf stond van de rauwvorst was dat verschrikkelijk koud. De gerooide bieten werden netjes op rij gelegd en met een hakmes ontdaan van kop en blad. In de ene hand had men het hakmes en met de andere pakte men de biet en gooide die op hoopjes. Toen ik ongeveer twaalf jaar was kwam de kopschoffel en tang in de handel. Dat was een uitkomst want men hoefde niet meer te bukken en te kruipen. Mijn vader stak er met de kopschoffel de kop met blad af en ik volgde hem met de tang. Nou moet men niet denken dat het met de tang vanzelf ging, want als de grond droog en hard was, gebeurde het weleens dat de biet verbrijzelde en het onderoerd in de grond bleef zitten. Ik weet nog dat mijn handen soms vol met blaren zaten. Zolang men bezig bleef ging het nog wel, maar de volgende morgen als ik weer begon was het niet te houden van de pijn. Maar na een kwartier begon ik er weer mee te leven en we gingen weer vol goede moed verder. Je wist niet beter. Mijn vader bood mij weleens aan om te ruilen, maar dat wilde ik beslist niet. Vooral omdat hij maagpatiënt was, heb ik altijd het zware werk uit zijn handen genomen. Vlak voor hij overleed getuigde hij hier nog van. Als kind heeft hij mij nooit gedwongen om mee naar het land te gaan. Als ik geen zin had of wilde gaan vissen was dat geen probleem. Na een poosje gespeeld of wat ook gedaan te hebben kwam toch mijn aangeboren aard weer boven, want dan vond ik het toch weer zielig dat hij alleen op het land bezig was, dus stapte ik weer op de pedalen om hem te gaan helpen. Wordt vervolgd

Gijs van de Werken

Thuis slachten

Arie van den Oever ging graag mee thuis slachten. Hoe ging het in z'n werk...

Thuis slachten, vele jaren geleden, maar Arie van den Oever uit Nederhemert kan er nog steeds over mee praten. Die mooie tijd, echt leuk om te lezen wat

Arie allemaal vertelt hierover. In 1958 ging Arie bij slagerij J.C. Oomen in Nederhemert werken. Jan en Mien woonden bij de slagerij. Gijs, een broer van Jan, werkte ook in de slagerij. Een vriend van Arie was werkzaam bij slagerij Oomen in Gameren en die wees Arie er op dat slagerij Oomen in Nederhemert nog een knechtje zocht. "Ik was nog geen 15 jaar", vertelde Arie, "eigenlijk mocht ik nog niet werken. Maar ik werd al gauw 15 jaar, dus daar werd niet naar gekeken. Ik deed alle voorkomende werkzaamheden in de slagerij. Werkte ongeveer 6 dagen en ging een halve dag naar de slagersvakschool in Utrecht. Naar die school ben ik ongeveer 2 jaar gegaan. Maar toen ik trouwde ging ik niet meer, want toen moest ik de kosten van de school zelf betalen en dat kon ik niet. Ik verdiende toen 77,50 gulden in de week. Eerst ging het van de regering uit. Die betaalde de kosten. Maar als je trouwde was dat voorbij.

Het thuis slachten begon meestal in november, vertelde Arie mij. "Soms gingen wij met ons drieën, Jan en Gijs en ik. Maar de meeste keren was ik samen met Gijs. Als wij dan bij het huis aankwamen waar een varken geslacht moest worden, moest het varken uit het hok gehaald worden". Meestal deed Arie dat. "Ik was de jongste, dus ik moest het hok in. Als het varken dan buiten was werd hij geschoten met een slagpin en ook gestoken zodat het bloed uit het varken liep. Dat steken dat deed

Jan of Gijs, want dat moest precies gebeuren anders ging het binnen in het varken niet goed als er mis gestoken was. Daarna werd het varken in een varkensslachtbak getrokken. Een bak van 2 meter lang, die de slachters mee brachten dwars voor op de pakkendrager van de fiets, wat toen nog kon omdat er weinig verkeer op de weg was in die tijd. Ook brachten de slagers zelf kannen mee waar kokend water in ging. De boerin moest wel zelf voor kokend water zorgen. Meestal goot Gijs kokend water over het varken en Arie ging krabben, zoals ook op de foto is te zien. Daarna

werden de hoeven van de poten er af getrokken. Dit gebeurde met de voorkant van de krabber waar een haak aan zat. Hierna werd het varken op de ladder gehangen en werd de buik opengesneden en de darmen verwijderd. Er werd links en rechts aan het varken gehakt zodat er twee kanten van het varken op de ladder kwamen te hangen. De darmen werden eruit gehaald en de boer moest dat zelf opruimen. De dunne darm werd meestal door de slagers meegenomen, want die werd gebruikt in de slagerij om boerenworst in te maken. Maar ook de boer gebruikte zelf wat van de dunne darm om ook daar worst in te maken. Die darmen waren vies uit het varken gekomen en moesten schoon gemaakt worden. Arie deed dat soms in de slagerij op een plankje. De darmen met de botte kant van een mes schoonmaken, dan de darmen omdraaien en weer verder schoon maken. Na de slachting werd het varken op een ladder gehangen, breed uit en vast in twee delen want de keurmeester kwam diezelfde dag het varken keuren. Daarna moest het

varken 'besterven'. Het duurde soms een dag of een nacht voor het geslachte varken in stukken werd gehakt en gesneden. In die tijd kwam keurmeester Janssen uit Hedel, die het varken al eerder levend gekeurd had, nogmaals langs om nu het dode varken te keuren.

Als het varken geslacht was en alles opgeruimd, gingen de slachters meestal naar binnen bij de boer voor de borrel. Want op het varken moest gedronken worden. Dan werd de reis voortgezet naar een andere slachting van een varken of als het avond was naar huis.

Arie vertelde dat hij een keer de slachtbak weer voor op de fiets gedaan had en zo naar huis was gereden. Op het erf bij slagerij J.C. Oomen viel de bak van de fiets. Mien dacht dat Arie te diep in het glaasje had gekeken en zei: "Ze laten die jongen veel te veel drinken!" Maar het mooie was dat Arie bijna niets gedronken had. De bak viel gewoon van de fiets! Arie vertelt dat Mien altijd bezorgd was om hem: "Altijd kreeg ik beschuit met peperkoek erop. En ik waagde het niet om het te laten staan want dan riep ze me terug: "Eerst opeten hoor voor je weggaat Arie!", zei ze dan. Mien was een vrouw die recht door zee was.

Arie deed niet alleen mee met varkens slachten. Ook met koeien slachten hielp hij mee. Hij vertelde dat hij een koe de kop af moest snijden, maar dat ging verkeerd. Het bloed van het dier spoot in zijn gezicht.

Een geit slachten gebeurde ook. Een keer ging hij alleen naar Met Heijkop toe in Wellseind. Hij vroeg waar de geit was, waarop Met antwoordde: "Daar in de wei aan de paal". "Ik was alleen maar ik redde het om de geit plat op de grond te krijgen en met een mes hem de kop af te snijden en te slachten. Ik was jong en sterk en dan lukt dat om dat alleen te doen. Ik heb vier mooie jaren gewerkt bij slagerij J.C. Oomen en...daar heb ik ook mijn vrouw An ontmoet. Die werkte ook bij de slager. Ik kende haar al eerder, want op zondagavond waren de jongens en de meiden te vinden bij de weegbrug waar nu een bushalte is, op de dijk net voorbij zandhandel van Dam."

Ook bij Le Sage stonden ze. Het café was toentertijd nog op zondag gesloten. En bij de hooipors in Wellseind, waar nu restaurant Amadeus is. Daar werd wat afgepraat en daar ontstonden zomaar stelletjes die gingen wandelen. Ook Arie en An leerden elkaar daar

op een locatie kennen. Leuk is nog te vermelden dat Arie wel vakantie kreeg, maar dan 3 dagen in de week in twee weken achter elkaar, maandag, dinsdag en woensdag. Maar Arie wilde één keer 4 dagen achter elkaar vakantie hebben, dan zou hij een keer een dag met de konijnenvereniging uit kunnen gaan op een donderdag, maar dat ging echt niet, Arie kreeg geen toestemming. Twee keer 3 dagen vrij en de rest werken. Ja, toen was het nog een andere tijd dan nu.

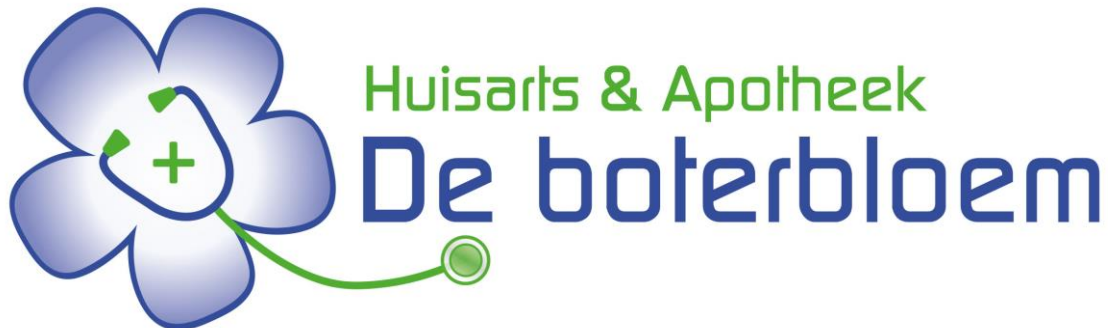
Arie ging na vier jaar slagerij J.C. Oomen bij Schouten Giessen werken en ging ook in het loon goed omhoog. Verdiende hij bij Oomen toen hij wegging 77,50 gulden, bij Schouten Giessen ging hij 115 gulden verdienen, maar dan moest hij wel in ploegendienst werken. Dat heeft Arie een jaar vol gehouden. Die ploegendienst beviel hem niet en het slagersvak bleef trekken. Op zaterdag ging Arie, toen hij nog bij Schouten Giessen werkte, bij slagerij J.C. Oomen in Nederhemert helpen met thuis slachten, zo verdiende hij er een paar centjes bij. Toen Arie wegging bij slagerij J.C. Oomen heeft Piet van Heemskerk hem opgevolgd. Die is vele jaren werkzaam geweest bij slagerij J.C. Oomen in ons dorp. Toen Piet bij de slagerij ging werken, heeft hij Arie wel eens verteld dat het huisslachten toen niet lang meer geduurd heeft. Na Schouten ging Arie bij slagerij Piet Oomen (een broer van Jan en Gijs) in Gameren weer zijn oude functie uitoefenen. Bij slagerij Oomen in Gameren verdiende Arie toen 136 gulden in de week. Er werd veel geslacht in het slachthuis achter de slagerij in Gameren.

Arie vertelt alles thuis, bij hem in de woonkamer, terugdenkend aan die mooie tijd waar hij met plezier op terug kijkt. Want vele herinneringen blijven.

Dirk Brugmans

Nieuws van het gezondheidscentrum

Griepvaccinaties 2019

Griepvaccinaties worden later gegeven dan u gewend bent. De levering van griepvaccinaties is vertraagd dit jaar waardoor we ook later kunnen gaan vaccineren. De prikdata voor dit jaar zijn 15 en 18 november. Indien u in aanmerking komt voor de griepvaccinatie ontvangt u begin November hiervoor de uitnodiging thuis.

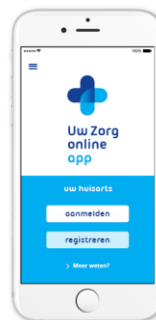
De Uw zorgonline app.

Let op deze app bereid zich voor op het delen van medische gegevens zoals dat voor zorgverleners verplicht is vanaf juli 2020. Deze app wordt daarom regelmatig geüpdatet. Het kan zijn dat uw app niet meer werkt op uw telefoon. U kunt de app dan opnieuw ophalen en updaten. De filmpjes van Kijksluiter zijn nu gekoppeld aan een deel van uw medicatie in de app Uwzorgonline.

Kijksluiter

In een eerdere nieuwsbrief berichten wij u al over de Kijksluiter: uw bijsluiter in de vorm van een filmpje. Via onze website kunt u op kijksluiter klikken en de gewenste informatie opzoeken door de naam van het medicijn in te typen, het is ook mogelijk de barcode te scannen die op de verpakking staat. Het aantal kijksluiters wordt steeds verder uitgebreid.

Regel met
gemak
uw zorg
online

Afspraken maken
Herhaalrecepten
aanvragen
Vragen stellen

Openingstijden Apotheek

De apotheek is voor het herhalen van receptuur op werkdagen tussen 11 en 11.30 uur en 16 en 17 uur geopend. Om ons werk zorgvuldig te kunnen uitvoeren willen we ons graag aan deze tijden houden. Vriendelijk verzoeken wij u hier rekening mee te houden!

De laatste jaren was de apotheek op maandagavond open tussen 19.00 en 19.30 uur. Vanwege de geringe belangstelling voor deze opening zijn we hier recent mee gestopt.

Nieuw personeel.

Na het vertrek van Joanne en Nelly zijn we erin geslaagd nieuw personeel aan te trekken. Hieronder stellen apothekersassistenten Dianne Fortuyn en Natasja van Oosterhout zich aan u voor zij werken al enige tijd met ons mee.

Hallo, ik zal me even voorstellen.

Mijn naam is **Diane Fortuyn**.

Met mijn man en drie kinderen woon ik al 22 jaar in Brakel. Ze noemen het import hier, maar inmiddels

zijn we al aardig ingeburgerd. 29 jaar geleden heb ik mijn diploma gehaald en ben gaan werken bij een apotheek in Hilversum; waar ik 7 jaar met veel plezier heb gewerkt totdat ik ging zorgen voor mijn gezin. Inmiddels zijn de kinderen zelfstandig geworden en was dit het moment voor mij om mijn beroep na 21 jaar weer op te pakken. Een vacature bij huisartsenpraktijk van den Dool in Nederhemert kruiste mijn pad waarop ik solliciteerde. Vanaf het eerste moment was er een klik.

In mijn vrije tijd houd ik mij onder andere bezig met breien en haken. Samen met mijn collega's hoop ik een fijne tijd te hebben en hoop ik natuurlijk u als klant van dienst te zijn.

Hoi allemaal,

Mijn naam is **Natasja van Oosterhout**. Ik ben 19 jaar oud en woon op dit moment nog thuis bij mijn ouders in Waalwijk. Vandaar dat ik af en toe met een Brabantse tongval praat.

Sinds enkele maanden ben ik in het bezit van mijn diploma tot apothekersassistent en per 27 juni ben ik hier begonnen in apotheek. Wellicht dat u mij in de tussentijd al een keer heeft gezien.

Werken bij een apotheekhoudende huisarts sprak mij aan mede doordat het een kleine praktijk is en daardoor is het contact met de patiënten ook persoonlijker dan bij een praktijk in de grote stad.

Groetjes,

Natasja

Per 26 augustus hebben we **Annette Verhoeven** aangenomen als doktersassistente. We gaan het komende schooljaar ook weer werken met een stagiaire doktersassistente **Sanne van Aalst**, deze keer voor de volledige opleiding van 3 jaar. We krijgen ook een HBOV-stagiaire **Lotte Weerheim**, gedurende 20 weken gaat ze in de praktijk kennis maken met het vak praktijkondersteuner in de huisartsenpraktijk. We vinden het fijn deze studenten een plaats te kunnen bieden we danken u voor uw medewerking en bijdrage in deze taak. In een volgende nieuwsbrief stellen zij zich voor.

Zwangerschapsverlof dokter Hartman

In december gaat dokter Hartman met zwangerschapsverlof. We proberen voor de periode van haar afwezigheid zoveel mogelijk dezelfde waarnemende huisarts te vinden, maar zijn ten tijde van dit schrijven nog zoekende naar een nieuwe collega.

Met onze hartelijke groet,

Uw huisartsenpraktijk

Workshop Diorama Stadsgezicht

Kunstgoed

— 2019 —

Een programma met activiteiten op het gebied van kunst en cultuur voor senioren (60+) uit de Bommelerwaard.

WORKSHOP STADSGEZICHT DIORAMA

We bekijken stadsgezichten en maken met o.a druktechniek en papier een diorama in een klein doosje

Twee lessen van twee uur van 9.30-11.30 uur. Kosten 5 euro p.p

Woensdag 23 oktober en 30 oktober

Dorpshuis de Gaarde
Schoolstraat 8
5317 JS Nederhemert

Opgeven kan tot 15 oktober bij Mariëlla van Heck:
buurtcultuurcoach@welzijnbommelerwaard.nl
0418-634231

Rouw

Op 19 juni 2019 overleed

Katrinus Keijnemans

(Katje)

Weduwnaar van Wimke Keijnemans - van den Heuvel

in de leeftijd van 87 jaar

Laatst gewoond hebbend: Maasdijk 4

Op 13 augustus 2019 overleed

Jan van Genderen

(Jan Bart)

Echtgenoot van Hendrika van Genderen – Oomen

in de leeftijd van 75 jaar

Laatst gewoond hebbend: Nederhemertsekade 10

rectificatie

Betsie Kastelijn-Boere

Overleden op 11 juni 2019
in de leeftijd van 86 jaar

gewoond hebbend: Kasteellaan11 te Nederhemert-Zuid

Inhoudsopgave

Colofon en voorwoord	1
Nieuwtjes van de dorpsraad	2-3
Onze kleinste Hèmertsen	4-9
Sail Nederhemert.....	10-11
Familiekamp	13-15
Afscheid van de burgemeester.....	16-19
Hèmertse beroepen	20-23
Een nieuwe onderneming.....	24-25
'De Wegwijzer' naar Wellseind	27
Open dag Op 't Hof gereedschappen.....	29
Twintig vragen aan	31
Getrouwd!	32-33
Hèmertse hobby's.....	34-35
Column Jan van Wijk.....	36-37
Huizen met een naam	39
Maatschappij van Welstand.....	41-43
Nieuwe bewoners	45
Apenstreken.....	47
Column Trees Blom	48-50
Hakuma Matata Holidays	50-51
De vrouw met de hond	53
Koninklijke onderscheiding	55
Vijf en vijftig jaar getrouwd.....	56-57
Bloeiend spul	57
Uit de pastorie.....	58-59
Vrouwenvereniging Priscilla 50 jaar!	61
Bange dagen oorlogstijd (2)	62-63
Swim to fight cancer	65
Uit vroeger jaren - bieten	67-69
Thuislachten	70-71
Gezondheidscentrum	72-73
Workshop diorama	75
Rouw.....	77
Inhoudsopgave	80